Νιόβρης-Δεκέμβρης
2008
Νο 146

εργατικη δημοκρατια

Η Παγκόσμια οικονομική κρίση και το τέλος του νεοφιλελευθερισμού
σελ. 6

τιμή ενίσχυσης: 2 ευρω

ΚΡΙΣΗ - ΠΟΛΕΜΟΙ ΑΝΕΡΓΙΑ - ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

Μόνη λυση ο Σοσιαλισμός

Απο την πανεργατική απεργία στην Ελλάδα στις 21 του Οκτώβρη ενάντια στην προσπάθεια της κυβέρνησης Καραμανλή να φορτώσει τα βάρη της κρίσης στους εργαζόμενους

Συνομιλίες Χριστόφια - Ταλάτ Θετικές αλλά χρειάζονται σπρώξιμο

Οι συνομιλίες Χριστόφια και Ταλάτ αποτελούν μια θετική εξέλιξη και έχουν αναπτερώσει την ελπίδα σε πολύ κόσμο που θέλει να δει μια σύντομη και ειρηνική διευθέτηση του κυπριακού. Ωστόσο οι δυσκολίες που υπάρχουν έχουν γίνει αρκετά φανερές και κάνουν πολλούς να διερωτώνται αν χάθηκε η «χημεία» που έμοιαζε να υπάρχει μεταξύ των δυο. Ο χαρακτήρας τους, η γνωριμία τους από το παρελθόν, το ότι ηγούνται των κομμουνιστικών κομμάτων αντίστοιχα στις κοινότητες τους, φαίνεται να παίζει πολύ λιγότερο ρόλο απ' ότι ίσως πολλοί να περίμεναν.

Πολλές φορές και οι δυο τους δίνουν την εντύπωση ότι τους ενδιαφέρει περισσότερο να κερδίσουν εντυπώσεις παρά να προχωρήσουν σε μια ουσιαστική διαδικασία για να καταλήξουν σε μια κοινά αποδεκτή διευθέτηση. Κάθε τόσο δηλώνουν ότι δεν θα κάνουν δηλώσεις εναντίον της άλλης πλευράς και αμέσως μετά ρίχνουν υπονοούμενα ο ένας για τον άλλο. Την μια στιγμή ακυρώνουν τις στρατιωτικές ασκήσεις, τον Νικηφόρο και τον Τόρο και την άλλη δηλώνουν ότι δεν πρόκειται να κάνουν καμιά υποχώρηση στις απαιτήσεις τους. Κάνουν ένα βήμα μπροστά και ένα βήμα πίσω.

Πολλοί προσπαθούν να εξηγήσουν αυτή τους συμπεριφορά σαν αποτέλεσμα της προσπάθειας τους να ισορροπήσουν ανάμεσα στους συμμάχους τους που είναι εθνικιστές και των πραγματικών επιδιώξεων τους που είναι μια πιο διαλλακτική στάση με στόχο μια συμβιβαστική διευθέτηση.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι επηρεάζονται από τις πιέσεις των απορριπτικών εθνικιστών συμμάχων τους και μη αλλά ο πραγματικό λόγος που τα πράγματα είναι δύσκολα είναι γιατί οι Χριστόφιας και Ταλάτ δεν συζητούν σαν σύντροφοι για το πώς θα λύσουν τα προβλήματα των απλών ανθρώπων ε/κ και τ/κ στο νησί αλλά σαν εκπρόσωποι της πλευράς τους, δηλαδή του ελληνοκυπριακού και τουρκοκυπριακού καπιταλισμού για το πώς θα μοιράσουν την εξουσία και την πολιτική και οικονομική κυριαρχία στη Κύπρο.

Η φαγωμάρα

Το Κυπριακό πρόβλημα δεν δημιουργήθηκε επειδή οι απλοί άνθρωποι στο νησί είχαν θρησκευτικές ή πολιτισμικές ή άλλες παρόμοιες διαφορές. Ούτε γιατί κάποιοι φανατικοί διέπραξαν εγκλήματα και σφαγές σε βάρος των απλών ανθρώπων της άλλης πλευράς. Οι σφαγές και τα εγκλήματα ήταν το αποτέλεσμα της εθνικιστικής σύγκρουσης και όχι το αίτιο της. Η πραγματική αιτία για τη δημιουργία του Κυπριακού προβλήματος ήταν η διαμάχη ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δύο πλευρών, δηλαδή τους Ελληνοκύπριους και Έλληνες καπιταλιστές από τη μια πλευρά και τους τουρκοκύπριους και Τούρκους καπιταλιστές από την άλλη για την οικονομική, πολιτική, και στρατιωτική κυριαρχία πάνω στο νησί, σε ένα νησί με τεράστια στρατηγική σημασία για τον έλεγχο της περιοχής. Σε αυτή τη διαμάχη επέμβαιναν και πολλές φορές καθόριζαν τις εξελίξεις και άλλες μεγάλες δυνάμεις που ήθελαν να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα τους στη περιοχή.

Καμιά πλευρά στη Κύπρο δεν είναι απλά το αθώο θύμα. Και οι δυο πλευρές για να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα τους δεν δίστασαν να ακολουθήσουν πολιτική εθνικού ξεκαθαρίσματος, να οδηγήσουν στην καταστροφή, το θάνατο και τη προσφυγιά χιλιάδες απλούς ανθρώπους που το μόνο τους έγκλημα ήταν ότι ήταν έλληνες ή τούρκοι στην καταγωγή.

Αυτή είναι η ουσία του κυπριακού προβλήματος από τη δεκαετία του '50 που άρχισαν οι πρώτες δικοινοτικές συγκρούσεις μέχρι σήμερα. Το στάτους κβό άλλαξε πολλές φορές, οι συσχετισμοί δυνάμεων και οι συμμαχίες ευνοούσαν πότε τη μια πλευρά και πότε την άλλη, η ουσία της σύγκρουσης όμως ήταν πάντα η ίδια, ήταν ο ανταγωνισμός των μικρών και μεγάλων καπιταλισμών της περιοχής και των ιμπεριαλιστών για τον έλεγχο πάνω στο νησί.

Αυτοί οι καπιταλιστικοί ανταγωνισμοί και τα δεδομένα δεν έπαψαν να υπάρχουν ούτε και μπορούν να ξεπεραστούν επειδή σήμερα εκπροσωπούν τις δυο πλευρές και διαπραγματεύονται δυο παλιοί σύντροφοι. Το καθοριστικό είναι τι συμφέροντα εκπροσωπούν και ποια πολιτική προωθούν

Τελευταία ευκαιρεία

Αντίθετα τα πράγματα είναι σίγουρο ότι θα χειροτερέψουν πρίν υπάρξει οποιαδήποτε θετική εξέλιξη. Και οι δυο πλευρές, όσο και αν δεν το δηλώνουν ανοικτά, αντιμετωπίζουν τις σημερινές διαπραγματεύσεις σαν την τελευταία ευκαιρία για μια κοινά αποδεκτή διευθέτηση του προβλήματος.

Κινητοποιήσεις όπως αυτή που οργάνωσε η Πλατφόρμα Ειρήνης μαζί με άλλες οργανώσεις την 1η του Σεπτέμβρη στηρίζουν αλλά και πιέζουν τους δυο ηγέτες να είναι πιο υποχωρητικοί για να μπορέσουν να καταλήξουν σε μια κοινά αποδεχτή διευθέτηση του κυπριακού προβλήματος

Οι εξελίξεις στο βορρά τα τελευταία χρόνια είναι τόσο ραγδαίες, με τις αγοραπωλησίες γής, τον οικοδομικό οργασμό και άλλα παρόμοια που είναι αμφίβολο αν σε μερικά χρόνια οι ελληνοκύπριοι καπιταλιστές θα έχουν τη δυνατότητα να ελέγξουν τις οποιεσδήποτε εξελίξεις στο βορρά μέσα από ένα ομόσπονδο κράτος.

Από την άλλη ο τουρκοκυπριακός και τούρκικος καπιταλισμός θέλουν σήμερα μια διευθέτηση για να ξεφύγουν από το καθεστώς της απομόνωσης, να εξασφαλίσουν διεθνή αναγνώριση και να εξαλείψουν ένα σημαντικό εμπόδιο για την πορεία της Τουρκίας προς την ΕΕ.

Αυτό δεν σημαίνει ότι είναι έτοιμοι να υποχωρήσουν και να δεχτούν τις απαιτήσεις της άλλης πλευράς. Αντίθετα όσο πιο πιθανό είναι να υπάρξει συμφωνία τόσο θα σκληραίνουν τη στάση τους ελπίζοντας να εξασφαλίσουν κάτι παραπάνω.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η οποιαδήποτε συμφωνία στην οποία θα καταλήξουν αν καταλήξουν θα είναι ένας συμβιβασμός. Κανένας δεν θα εξασφαλίσει όσα ζητά. Θα πρέπει να βρουν ένα κοινά αποδεκτό στάτους κβο.

Μπορεί σήμερα να θέλουν και οι δυο πλευρές μια διευθέτηση, μπορεί να το θέλουν και οι ιμπεριαλιστές που επεμβαίνουν σε αυτή τη διαμάχη –γιατί θέλουν να εξασφαλίσουν τις βάσεις τους στο νησί και τη χρησιμοποίηση του στις επιθέσεις τους στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής, Ιράκ, Λίβανος, Αφγανιστάν, Ιράν– αλλά αυτό δεν είναι αρκετό.

Για να υπάρξει μια πραγματική ειρηνική και δημοκρατική διευθέτηση που να εξασφαλίζει την ισότητα και να σέβεται τα δικαιώματα όλων των κατοίκων του νησιού, χρειάζεται να μπει στο προσκήνιο ένας άλλος παράγοντας, το κίνημα από τα κάτω, η μαζική δράση των απλών ανθρώπων των δύο πλευρών ενάντια σε όλους αυτούς που δημιούργησαν και συντηρούν το πρόβλημα για να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα τους.

Εκείνο που χρειάζεται είναι ένα κοινό κίνημα των εργαζομένων και της νεολαίας και στις δυο πλευρές που να παλεύει ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο, για συμφιλίωση και επαναπροσέγγιση, που να στηρίζει τους δυο ηγέτες όταν πιέζονται από τους εθνικιστές της πλευράς τους αλλά και να τους πιέζει για περισσότερες πρωτοβουλίες, όπως το άνοιγμα και άλλων οδοφραγμάτων, αποστρατικοποίηση της εντός των τειχών Λευκωσίας, και άλλα. Που να είναι έτοιμο όμως να πάρει πρωτοβουλίες και να προχωρήσει πέρα, ακόμη και κόντρα, στις πολιτικές ηγεσίες της κάθε πλευράς για να τις υποχρεώσει να κάνουν όσες υποχωρήσεις χρειάζονται για να υπάρξει ένας αμοιβαία αποδεκτός συμβιβασμός.

Ένα τέτοιο κίνημα είναι και η πραγματική ελπίδα όχι μόνο για να υπάρξει συμφωνία και να λειτουργήσει αλλά και για να ανοίξει ο δρόμος για τη μόνη λύση που μπορεί να δικαιώσει τις προσδοκίες και τις ελπίδες των απλών ανθρώπων στο νησί για ειρήνη, δικαιοσύνη, συνεργασία και ευημερία, την επανάσταση και το σοσιαλισμό.

Ντίνος Αγιομαμαμίτης

Οι αντιδράσεις των εθνικιστών για τις αλλαγές στα βιβλία της ιστορίας

Θέλουν μια σκοταδιστική Παιδεία

Μεγάλο σάλο δημιούργησε η ανακοίνωση του Υπ. Παιδείας σχετικά με την ανάγκη αλλαγής των σχολικών βιβλίων ιστορίας. Σε συνεντεύξεις που έδωσε ο Υπ. Παιδείας Αντρέας Δημητρίου έδωσε έμφαση στην ανάγκη για προώθηση αξιών όπως την κατανόηση, επαναπροσέγγιση, συμφιλίωση, φιλική συνύπαρξη κλπ. Στο Ενημερωτικό Δελτίο του υπουργείου διαβάζουμε πως,

"Με στόχο πάντοτε την απαλλαγή από την κατοχή και την επανένωση της πατρίδας και του λαού μας έχει αποφασιστεί ότι ένας από τους στόχους της φετινής σχολικής χρονιάς θα είναι η καλλιέργεια κουλτούρας ειρηνικής συμβίωσης, αμοιβαίου σεβασμού και συνεργασίας Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Με αγάπη προς την ιστορία μας, με σεβασμό προς την ιστορική αλήθεια αλλά και με πνεύμα υπέρβασης των συγκρούσεων του παρελθόντος, έχουμε χρέος απέναντι στην πατρίδα μας να εργαστούμε συστηματικά ώστε να αναπτύξουμε στους νέους μας τη βούληση για συνεργασία, αλληλεγγύη, κατανόηση και αλληλοσεβασμό.' (Παιδεία και Πολιτισμός τεύχος 35, Σεπτέμβριος 2008)

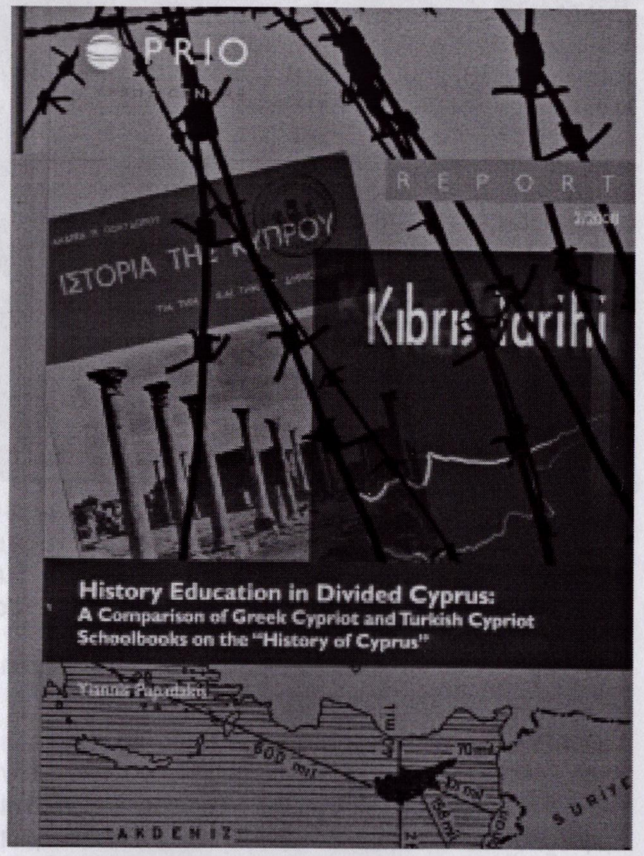

Το βιβλίο του Γιάννη Παπαδάκη

Η παιδεία σήμερα.

Η άρχουσα τάξη μέσω της παιδείας προωθεί την δημιουργία μαθητών τύπου 'παπαγάλους' που είναι ικανοί μονάχα να επαναλαμβάνουν εθνικιστικές αντιλήψεις και αναλύσεις Δεν θέλουν σκεπτόμενους πολίτες που να αμφισβητούν και να σκέπτονται ανεξάρτητα από μόνοι τους, γιατί σε μια τέτοια περίπτωση υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να βγάλουν συμπεράσματα που να είναι διαφορετικά από την δική της προπαγάνδα και συμφέροντα.

Με σύνθημα 'Δεν Ξεχνώ' για δεκαετίες τα σχολεία μαθαίνουν τους μαθητές πως εμείς οι ε/κ είμαστε το θύμα και πως οι Τούρκοι και σαν επακόλουθων και οι τ/κ είναι βάρβαροι και ιστορικοί μας εχθροί. Με ένα χοντρό προπαγανδιστικό τρόπο η ιστορία διδάσκεται με βάση 'Θυμάμαι μονάχα ότι μου συμφέρει'. Ολοι οι κοινοί αγώνες ε/κ και τ/κ, όλα τα χρόνια και παραδείγματα που οι δύο κοινότητες ζούσαν αρμονικά μαζί σε πόλεις και χωριά έχουν ξεχαστεί. Στο βιβλίο του Παντελή Βαρνάβα 'Ένας μεταλλωρύχος θυμάται' ο συγγραφέας περιγράφει τους αγώνες από την δεκαετία 1930 για τριάντα και πλέον χρόνια όπου οι εργάτες ήταν αναγκασμένοι να παλεύουν ενάντια σε ξένες εταιρίες ε/κ και τ/κ ενωμένοι μαζί. Για όσους ενδιαφέρονται μια κουβέντα με ηλικιωμένους γνωστούς και συγγενείς θα δείξει πολλά παραδείγματα όπου ε/κ και τ/κ όχι μονάχα ζούσαν μαζί αλλά γιόρταζαν μαζί, βοηθούσαν ο ένας τον άλλον, κουμπάρευαν και μερικές φορές παντρεύονταν μεταξύ τους.

Ολα αυτά όχι μόνο ξεχάστηκαν (από τους Δεν Ξεχνώ) και λείπουν από τα βιβλία της ιστορίας αλλά αυτά που υπάρχουν είναι μια παραποίηση της αλήθειας. Το 1963 παρουσιάζεται σαν τ/κ ανταρσία (λες και οι γαλοπούλες θέλουν τα Χριστούγεννα) και πως από το 1963 μέχρι το 1974 η Κύπρος ευημερούσε χωρίς καμιά αναφορά στην κατάντια και μιζέρια των τ/κ.

Για την άρχουσα τάξη η ιστορία διδάσκει μονάχα τα κατορθώματα των μεγάλων (βασιλιάδες και κυβερνήσεις) και τους πολέμους τους. Οπως αναφέρει στη μελέτη του για το θέμα αυτό, ο Γιάννης Παπαδάκης, στα βιβλία ο πόλεμος είναι παντού, στο σημείο όπου φαίνεται σαν η κινητήρια δύναμη της ιστορίας παρουσιάζετε τόσο φυσικός λες και είναι μέρος της ανθρώπινης φύσης.

Πως αντέδρασε η δεξιά.

Δεν είναι καθόλου παράξενο πως τα δεξιά κόμματα, οι εθνικιστές και εκκλησία αντέδρασαν υστερικά. Δεν μπόρεσαν ανοιχτά να εναντιωθούν στη πρόταση για 'καλλιέργεια κουλτούρας ειρηνικής συμβίωσης, αμοιβαίου σεβασμού και συνεργασίας' και γι' αυτό με διάφορους ελιγμούς και ακροβατική λογική έκαναν κριτική του τύπου 'ναι μεν αλλά'. Χαρακτηριστικά η Αντιγόνη Παπαδοπούλου 'ξεκαθάρισε με τη σειρά της ότι ουδείς διαφωνεί με το στόχο της ειρηνικής συνύπαρξης, αλλά υπογράμμισε ότι διαφωνεί με τις αναφορές για ύπαρξη σοβινιστικών στοιχείων στα βιβλία' (Πολίτης 10/9/08).

Απ' την μεριά της η εκκλησία δεν δέχεται καμιά αλλαγή και επιμένει πως η ιστορία όπως διδάσκεται στην Κύπρο είναι τέλια εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια. Αυτά είχε να πει ο αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος «*η ελληνοχριστιανική παιδεία του τόπου και τα ιδεώδη μας*

είναι δοκιμασμένα δύο χιλιάδες χρόνια» όσο για το θέμα της ΕΟΚΑ ο αρχιεπίσκοπος εξέφρασε τον φόβο όλων των δεξιών με τα παρακάτω λόγια «*σε λίγο καιρό οι σημερινοί σωτήρες που ήρθαν για να σώσουν την Παιδεία μας, θα μας παρουσιάσουν και τον αγώνα της ΕΟΚΑ ως ταξικό και όχι ως απελευθερωτικό*». Με άλλα λόγια λέει ξεκάθαρα, κάτω τα χέρια από την ΕΟΚΑ. Τι τους φοβίζει είναι μια ιστορική προσέγγιση που να αναλύει γεγονότα όπως η περίοδος της ΕΟΚΑ κάπως πιο σοβαρά και να καταπιάνεται με καυτά θέματα όπως η αντικομουνιστική και ρατσιστική πολιτική της ΕΟΚΑ εναντίον ΑΚΕΛ και τ/κ. Μία προσέγγιση που να ασχολείται με το γεγονός πως η ΕΟΚΑ στον αγώνα της εναντία στους Βρετανούς αποικιοκράτες κατάφερε να σκοτώσει περισσότερους Κύπριους παρά □γγλους. Για την εκκλησία και εθνικιστές το θέμα είναι απλό, όπως είπε και ο αρχιεπίσκοπος ο αγώνας της ΕΟΚΑ ήταν εθνικοαπελευθερικός, τελεία και παύλα. Γι' αυτούς δεν χρειάζεται περισσότερη μελέτη, μαθαίνουν τους μικρούς να παπαγαλίζουν μερικά πράγματα και φτιάχνουν πολίτες που να μη αμφισβητούν αυτά που τους λένε, έτοιμους για δουλειά και στρατό.

Δυστυχώς από τον αριστερό χώρο λίγες είναι οι φωνές που ακουστήκαν και αυτές ασχολούνται κυρίως με τεχνικά θέματα. Επιχειρήματα του τύπου 'όλα τα βιβλία εκσυγχρονίζονται γιατί όχι και τα βιβλία ιστορίας' δεν βοηθούν. Για παράδειγμα ο Τάκης Χατζηγεωργίου ισχυρίστηκε πως πρέπει να αλλάζουν τα βιβλία κάθε 3–4 χρόνια γιατί υπάρχουν νέα στοιχειά (Πολίτης 10/9/08). Λες και το πρόβλημα δεν είναι πως αναλύετε η ιστορία αλλά το γεγονός ότι υπάρχουν ελλείψεις στις πρόσφατες εξελίξεις. Αυτές είναι σημαντικές υποχωρήσεις προς τον εθνικισμό και πρέπει να πούμε ξεκάθαρα πως η ανάγκη αλλαγής των βιβλίων είναι πολιτικό θέμα και όχι τεχνικό.

Σε σημαντική μελέτη που έκανε ο Γιάννης Παπαδάκης, σύγκρινε τα βιβλία ιστορίας των ε/κ και τ/κ. Χαρακτηριστικά αναφέρει ρατσιστικά πρότυπα που υπάρχουν στα βιβλία για Δημοτικά σχολεία όπως για τους Αραβες που «*ακολουθούν τα κοπάδια τους, πρόβατα, καμήλες και άλογα ψάχνοντας τροφή. Ζούσαν νομαδικές ζωές. Έτσι ζουν μέχρι σήμερα οι περισσότεροι απ' αυτούς.*» Για του μουσουλμάνους τα βιβλία αναφέρουν πως «*τυφλοί με θρησκευτικό φανατισμό χύνονται σαν αστραπή στις γειτονικές τους χώρες.*» Συνολικά στα βιβλία ιστορίας περιέχουν 100 αρνητικές αναφορές σε άλλες εθνικότητες (οι περισσότερες ενάντια στους Τούρκους) και μονάχα 2 ενάντια στους Έλληνες. Υπάρχουν 5 μονάχα θετικές αναφορές σε άλλα έθνη ενώ 35 για τους Έλληνες.

Στο βιβλίο 'Τι Είναι Ιστορία' ο E. H. Carr εξηγεί πως το μάζεμα και διάλεγμα στο τι θα μείνει έξω και τι θα περιλαμβάνετε σε ένα βιβλίο ιστορίας δεν είναι όπως κάποιος που αγοράζει ψάρια στην αγορά και διαλέγει τι θέλει. Το γράψιμό ιστορίας μοιάζει περισσότερο με τον ψαρά που η σοδιά του εξαρτάται που θα ψαρέψει, τι δόλωμα θα χρησιμοποιήσει, αν θα ψαρέψει με δίχτυ ή αγκίστρι κλπ. Ο καλός ιστορικός εξηγεί ο Carr δεν είναι αυτός που ξέρει αρκετές ημερομηνίες και γεγονότα, αυτά όλα είναι απαραίτητα βασικά προσόντα αλλά αυτό που κάνει τον καλό ιστορικό είναι η ικανότητα της σωστής ανάλυσης και εκτίμηση των γεγονότων.

Οι τουρκοκύπριοι

Στη Βόρια Κύπρο τα βιβλία ιστορίας μέχρι πρόσφατα ήταν μια αντανάκλαση των δικών μας. Είχαν το ίδιο σοβινιστικό υλικό και γενικά παρουσίαζαν την ιστορία απ' την μεριάς της δικής τους άρχουσας τάξης. Τον εκσυγχρονισμό που θέλουμε να κάνουμε τώρα εμείς, οι τ/κ τον έχουν κάνει εδώ και τέσσερα χρόνια.

Όπως αναφέρει η Χύστα Ντζάνη στον Πολίτη όπου παρουσίασε την μελέτη του Παπαδάκη (27.9.08),

'Ξεχωριστή περίπτωση αποτελεί το νέο τουρκοκυπριακό βιβλίο, το οποίο εισήγαγε το Τουρκικό Ρεπουμπλικανικό Κόμμα αμέσως μόλις ανέλαβε την εξουσία. "Παρά τις ελλείψεις και τα προβλήματά τους, τα νέα αυτά βιβλία επιχειρούν ριζικές αλλαγές όσον αφορά το περιεχόμενο και τη μεθοδολογία της ιστορίας. Υποδεικνύουν την ύπαρξη περιόδων σύγκρουσης, αλλά και συνεργασίας, και περιπτώσεις ιστορικής ασυνέχειας, ενδοκοινοτικών αντιπαραθέσεων και κοινωνικο–πολιτισμικών αλληλεπιδράσεων", ανέφερε για αυτό ο κ. Παπαδάκης, παρουσία της Gul Barkay, η οποία ανήκε στη συγγραφική ομάδα.

Πιο κάτω στο ίδιο άρθρο διαβάζουμε πως,

'Τα νέα εγχειρίδια, τα οποία διδάσκονται ήδη από το Σεπτέμβρη του 2004, πρεσβεύουν ένα κυπροκεντρικό μοντέλο, αυτό του "κοινοτικού εθνικισμού" ("civic nationalism"), συνδέοντας τους κατοίκους με το χώρο, αντί για τα δύο έθνη. Η Τουρκία δεν είναι πια η "μαμά πατρίδα", ενώ η Κύπρος παρουσιάζεται ως "η χώρα μας", το "νησί μας" και είναι για πρώτη φορά ενιαία, χωρίς διαχωριστική γραμμή, στο εξώφυλλο του βιβλίου□ Η ΤΜΤ δεν παρουσιάζεται πια ως μια ένδοξη ομάδα ηρώων, αλλά ως "αναγκαίο κακό απέναντι στην ΕΟΚΑ και τον ελληνικό εθνικισμό για να προστατέψει τους Τ/Κ". Όσο για το 1974, αναφέρεται ότι "για πρώτη φορά οι Ε/Κ έζησαν την πίκρα που για χρόνια έζησαν οι Τ/Κ, εγκαταλείποντας σπίτια και χωριά και χάνοντας τους αγαπημένους τους", κάτι που, σύμφωνα με τους συγγραφείς, επιχειρεί να προκαλέσει συμπάθεια προς τους Ε/Κ.'

Συμπέρασμα

Οι εθνικιστές με τα βιβλία της ιστορίας προωθούν μια προπαγάνδα ρατσισμού, ξενοφοβίας και σοβινισμού στραμμένη κυρίως ενάντια στους τ/κ. Εμείς με την σειρά μας πρέπει να σπρώξουμε σε μια ισορροπημένη, μη διαστρεβλωμένη ιστορία που προβληματίζει τους μαθητές και τους κεντρίζει το ενδιαφέρον.

Ο εθνικισμός πάντα τρέφει τον εθνικισμό. Έτσι ο εθνικισμός από την πλευρά των ε/κ χρησιμοποιείτε από τ/κ εθνικιστές για να στηρίξουν τον δικό τους εθνικισμό και αντιθέτως. Ο εθνικισμός σαν ιδεολογία είναι πρόσφατο δημιούργημα που σκοπό έχει να δέσει την εργατική τάξη με την άρχουσα τάξη κάτω από μια ταυτότητα. Με την λογική του εθνικισμού οι πολίτες μιας εθνικότητας είναι όλοι ίσοι που συμμερίζονται κοινή ιστορία, νίκες, ήττες, χαρές και λύπες κλπ, σαν εθνικότητα διαφέρουμε από όλους τους άλλους. Πόσες φορές ακούσαμε καλέσματα για οικονομικές θυσίες για το 'εθνικό μας πρόβλημα'~ Η πραγματικότητα είναι κάπως διαφορετική. Δύο εργάτες έχουν πολύ περισσότερα κοινά μεταξύ τους έστω κι' αν είναι από διαφορετικές εθνικότητες, παρά με τ' αφεντικών τους, έστω κι' αν είναι από την ίδια εθνικότητα.

Ξέρουμε επίσης πως ο διεθνισμός της μιας μεριάς προωθεί τον διεθνισμό της άλλης. Με τα βιβλία της ιστορίας οι τ/κ έχουν ανοίξει τον δρόμο καιρός να τους ακολουθήσουμε.

Δημήτρης Χ"Δημητρίου

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ
«Game Over, εισάγετε κέρμα»!

Του Φαίδωνα Βασιλειάδη

Η χρηματοπιστωτική κρίση που χτυπάει αλύπητα την παγκόσμια οικονομία οδηγώντας την προς την ύφεση είναι το κύριο θέμα όχι μόνο στα δελτία ειδήσεων αλλά και στις συζητήσεις των απλών ανθρώπων. Ο περισσότερος κόσμος μένει κατάπληκτος μπροστά στο νέο κραχ στην μητρόπολη του καπιταλισμού, σε μια εποχή που όπως διαβεβαίωναν όλοι οι υποστηρικτές και οι απολογητές του συστήματος, ο εφιάλτης της μεγάλης οικονομικής κρίσης του 1929 υποτίθεται ότι είχε εξαφανιστεί για πάντα. Εάν κάτι τέτοιο μπορεί να θεωρηθεί σαν αφέλεια τότε τι να πούμε για τον Αλαν Γκρίσπαν, τον προηγούμενο πρόεδρο της Κεντρικής Τράπεζας των ΗΠΑ, που δήλωσε πως: «Δεν μπορώ να πιστέψω ότι θα είχαμε μια κρίση που συμβαίνει μια φορά τον αιώνα χωρίς να υπάρξουν σημαντικές επιπτώσεις στην παγκόσμια οικονομία και εκτιμώ ότι πράγματι κάτι τέτοιο βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη».

Ένας χρόνος μετά το ξέσπασμα της κρίσης με τη φούσκα των στεγαστικών δανείων στις ΗΠΑ και η κρίση μετατράπηκε από τον περασμένο Αύγουστο σε ντόμινο καταρρεύσεων τραπεζικών και επενδυτικών κολοσσών. Όπως έγραφε το έγκυρο περιοδικό των καπιταλιστών *Economist* (18/9/08): *«Μέσα σε 10 μέρες είδαμε την κρατικοποίηση, την κατάρρευση και τη διάσωση της μεγαλύτερης ασφαλιστικής εταιρείας στον κόσμο με περιουσιακά στοιχεία 1 τρισ. δολ., δύο εκ των μεγαλύτερων επενδυτικών τραπεζών με περιουσία συνολικά 1,5 τρισ. δολ. και δύο κολοσσών παροχής ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων, με περιουσία 1,8 τρισ. δολ. Η κυβέρνηση της κορυφαίας καπιταλιστικής χώρας στον κόσμο χάθηκε στη δίνη της ίδιας της καπιταλιστικής βιομηχανίας της. Και δείχνει να πνίγεται».*

Αρχές Σεπτεμβρίου η κυβέρνηση Μπους εθνικοποιεί τους δύο μεγάλους στεγαστικούς οργανισμούς *Fannie Mae* και *Freddie Mac*, προκειμένου να αποφύγει «θύελλα» στο τραπεζικό–πιστωτικό σύστημα από την αναμενόμενη χρεοκοπία των δύο εταιρειών ενυπόθηκου δανεισμού.

Στα μέσα Σεπτεμβρίου είχαμε το μεγαλύτερο «κανόνι» στην αμερικανική ιστορία, την κατάρρευση της *Lehman Brothers*, της τέταρτης μεγαλύτερης επενδυτικής τράπεζας των ΗΠΑ με χρέη 613 δισ. δολαρίων. Στη συνέχεια η Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ αποφάσισε να σώσει από την καταστροφή τον αμερικανικό ασφαλιστικό όμιλο *American International Group (AIG).*

Στις 26 Σεπτέμβρη επόμενο θύμα γίνεται η *Washington Mutual*, η έκτη μεγαλύτερη αμερικανική τράπεζα με188 δισ. δολ. σε καταθέσεις.

Η κρίση όμως μεταφέρθηκε γρήγορα και στην αντίθετη πλευρά του Ατλαντικού, στις οικονομίες των χωρών της ΕΕ.

Στα τέλη Σεπτεμβρίου καταρρέει η τραπεζική κι ασφαλιστική κοινοπραξία *Fortis,* του βελγο–ολλανδικού κολοσσού, γεγονός που οδήγησε στην παρέμβαση των κυβερνήσεων του Βελγίου, της Ολλανδίας και του Λουξεμβούργου για την άμεση διάσωση του. Η Βρετανική κυβέρνηση προχώρησε σε μερική εθνικοποίηση της τράπεζας *Bradford & Bingley* με διοχέτευση 63,5 δισ. ευρώ και η Γερμανική κυβέρνηση διοχέτευσε 35 δισ. ευρώ για διάσωση της *Hypo Real Estate Holding* της δεύτερης μεγαλύτερης τράπεζας παροχής στεγαστικών δανείων της χώρας.

Οι παρεμβάσεις των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων αποτέλεσαν αφορμή για νέο κύμα ρευστοποιήσεων σε όλα τα ευρωπαϊκά χρηματιστήρια όπως και στο ΧΑΚ.

Η σημερινή κρίση

Η σημερινή κρίση έχει τις ρίζες της στην κατάρρευση της αγοράς των στεγαστικών δανείων στις ΗΠΑ, τα λεγόμενα «subprime», τον Αύγουστο 2007. Τα δάνεια «subprime» ήταν στεγαστικά δάνεια υψηλού ρίσκου που δόθηκαν σε κόσμο που αναμενόταν να είναι κακοπληρωτής χρεώνοντας εξωφρενικά υψηλά επιτόκια από τα κανονικά. Οσο η φούσκα των ακινήτων στις ΗΠΑ μεγάλωνε ανέβαιναν και οι τιμές των ακινήτων και οι τράπεζες συνέχιζαν να δανείζουν αδιακρίτως με τη λογική ότι η αξία της υποθήκης (το σπίτι) αυξανόταν και σε περίπτωση πτώχευσης η κατάσχεση της υποθήκης θα κάλυπτε το κεφάλαιο.

Τα πράγματα περιπλέχθηκαν ακόμα περισσότερο αφού αυτά τα τεράστια δάνεια οι τράπεζες τα ενοποιούσαν και τα μεταπωλούσαν μέσω 'επενδυτικών οχημάτων' SIV (Special Investment Vehicles) σαν ελκυστικά 'πακέτα' (ομόλογα, μετοχές, αμοιβαία κεφάλαια) σε ασφαλιστικά ταμεία, χρηματο–οικονομικούς οργανισμούς και διεθνείς τζογαδόρους που προσδοκούσαν ακόμη μεγαλύτερες αποδόσεις από τις αρχικές των στεγαστικών δανείων. Οι τράπεζες με την πώληση των τίτλων αυτών αντλούσαν ρευστό εκδίδοντας ακόμη περισσότερα στεγαστικά δάνεια.

Η αγορά subprime μετατράπηκε έτσι σε μια τεράστια δεξαμενή χρήματος και παραγωγής μεγάλου κέρδους, όχι μόνο για «κερδοσκόπους» αλλά και για όλες σχεδόν τις μεγάλες τράπεζες παγκόσμια.

Το καλοκαίρι του 2007 όμως η πτώση στις τιμές των ακινήτων σε συνδυασμό με μια επιβράδυνση στην αμερικάνικη οικονομία έφερε το σκάσιμο της φούσκας

Η προσπάθεια των καπιταλιστών να φορτώσουν τα βάρη της κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων ξεσηκώνει πάντου μαζικές αντιδράσεις. Φωτό απο την Πανεργατική απεργία στην Ελλάδα στις 18 Οκτώβρη

των ακινήτων. Αποτέλεσμα; Αυξήθηκαν οι πτωχεύσεις εταιρειών όπως και ο αριθμός των κατασχέσεων αφήνοντας ξεσπιτωμένους εκατομμύρια Αμερικανούς δανειολήπτες.

Τα κερδοσκοπικά κεφάλαια άρχισαν να αποσύρονται και οι τράπεζες βρέθηκαν στριμωγμένες. Οι τράπεζες που αντλούν τη ρευστότητά τους από το διατραπεζικό δανεισμό σταμάτησαν να δανείζει η μια την άλλη φοβούμενη το ρίσκο να μην πάρουν τα λεφτά τους πίσω. Αυτό οδήγησε στην 'πιστωτική' κρίση και οι πιέσεις για οικονομική ύφεση γενικεύτηκαν και απλώθηκαν πιο γρήγορα.

Ποιος φταίει;

Οι θιασώτες της «ελεύθερης αγοράς» που προπαγάνδιζαν μέχρι χτες ότι το «αόρατο χέρι» της αγοράς είναι σε θέση να εξασφαλίζει την αρμονική ισορροπία ανάμεσα στις διάφορες οικονομικές δραστηριότητες σήμερα βρίσκονται σε κατάσταση πανικού. Ένα χρόνο πριν, κανένας απ' αυτούς δεν μπόρεσε να προβλέψει το 'τσουνάμι' που θα ακολουθούσε. Κι αυτό γιατί το «αόρατο χέρι» δεν είναι τίποτα περισσότερο από την αναρχία που κυριαρχεί στο καπιταλιστικό σύστημα.

Πολλοί αποδίδουν τη σημερινή κρίση στην απύθμενη απληστία μιας κυρίαρχης μερίδας των καπιταλιστών και στην ανεπάρκεια των απαραίτητων μηχανισμών του κράτους που θα εποπτεύουν τις οικονομικές ισορροπίες και να εμποδίζουν τέτοιες κρίσεις.

Είναι αλήθεια ότι οι επικεφαλής των μεγαλοτραπεζών και χρηματοοικονομικών ιδρυμάτων και οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι έχουν συμφέρον να διατηρούν τις φούσκες της κερδοσκοπίας οι οποίες όμως οδηγούν στην οικονομική καταστροφή.

Είναι επίσης γεγονός ότι οι Κεντρικές Τράπεζες έχασαν ορισμένα παραδοσιακά εργαλεία με τα οποία μπορούσαν να εποπτεύουν και να βοηθούν το τραπεζικό σύστημα. Οπως γράφει ο Π. Γκαργκάνας (Περιοδικό «Σοσιαλισμός από τα Κάτω» τ.70): *«Τα δάνεια που περνούσαν στα χέρια των SIV έπαψαν να υπάρχουν στα βιβλία των τραπεζών και έτσι ο λόγος αποθεματικών προς δάνεια με τον οποίο οι Κεντρικές Τράπεζες παρακολουθούσαν το ρυθμό πιστωτικής επέκτασης έχασε το νόημα του. Το ίδιο ισχύει με το λόγο κεφαλαίων προς δάνεια□στην πράξη το «παρατραπεζικό σύστημα» με τις SIV, τα Hedge Funds και τα ειδικά ομόλογα ήταν μια επέκταση του τραπεζικού συστήματος έξω από τον έλεγχο των Κεντρικών Τραπεζών».*

Ομως η αρπακτικότητα των τραπεζών ή η έλλειψη ελέγχου και εποπτικών μέσων στον χρηματοπιστωτικό τομέα δεν αρκούν για να εξηγήσουν τις διαστάσεις της κρίσης που δημιουργήθηκε.

Η πραγματική ρίζα των προβλημάτων πρέπει να αναζητηθεί έξω από τα όρια του τραπεζικού και «παρατραπεζικού» συστήματος. Πρέπει να αναζητηθεί στην τάση του ίδιου του καπιταλισμού που σαν σύστημα δημιουργεί ανισορροπίες που οδηγούν σε κρίσεις υπερπαραγωγής αγαθών που μένουν απούλητα,

απολύσεις εργατών, πτώση των κερδών για τις επιχειρήσεις, χρεοκοπία μερίδας καπιταλιστών, οικονομική κρίση για ολόκληρο το σύστημα και πάλι από την αρχή. Ο καπιταλισμός έχει μέσα του την «πτωτική τάση του ποσοστού κέρδους» όπως την ονόμασε ο Μαρξ και αυτό οδηγεί σε καταστάσεις όπου οι καπιταλιστές αρνούνται να ξοδέψουν τα κέρδη τους σε νέες παραγωγικές επενδύσεις.

Το χάος που βλέπουμε γύρω μας είναι μόνο η πιο πρόσφατη κρίση του καπιταλισμού. Η παγκόσμια οικονομία έχει περάσει από μια σειρά κρίσεων τα τελευταία 35 χρόνια, το 1973, 1990–93, το 1998 και 2001–2.

Από τα μέσα της δεκαετίας του 1970 και μετά, ο καπιταλισμός δεν έχει κατορθώσει να ανακάμψει στα επίπεδα των επενδύσεων και κερδών του μεταπολεμικού 'μπουμ' (1945–1975). Ο ένας μετά τον άλλον οι καπιταλιστές ανακαλύπτουν ότι οι προσδοκίες των κερδών τους είναι πολύ μικρές σχετικά με τις επενδύσεις που έχουν κάνει και γι' αυτό στρέφονται προς την κερδοσκοπία. Σήμερα βλέπουμε τις μεγαλύτερες πολυεθνικές να κάθονται σε ένα βουνό από κέρδη τα οποία, αντί να κατευθύνονται σε επενδύσεις στην πραγματική οικονομία, τζογάρονται στα παιχνίδια στα χρηματιστήρια – με νομίσματα και ομόλογα, στην αγορά πετρελαίου, την αγορά δημητριακών – ή σε «χρηματο–οικονομικά προϊόντα» σαν κι αυτά που πωλούσαν και μεταπωλούσαν τα διεθνή κερδοσκοπικά κεφάλαια (hedge funds) και τράπεζες – εμπορικές ή επενδύσεων.

Ιδιωτικοποίηση των κερδών, κοινωνικοποίηση των ζημιών!

Καθώς οι οικονομίες μπήκαν σε κρίση οι κεντρικοί τραπεζίτες και οι κυβερνήσεις έχουν πανικοβληθεί. Ένας πανικός που φέρνει μνήμες της μεγάλης κρίσης του 1929. Το μέγεθος της οικονομικής απειλής αναδεικνύεται ξεκάθαρα από τις πρωτοφανείς παρεμβάσεις στις οποίες έχουν υποχρεωθεί οι κυβερνήσεις για τη διάσωση του τραπεζικού συστήματος από την κατάρρευση.

Στις ΗΠΑ τις κρατικοποιήσεις τραπεζών ακολούθησε το σχέδιο διάσωσης του υπουργού Οικονομικών Χανκ Πόλσον (πρώην διευθυντή της *Goldman Sachs*) συνολικού ύψους 700 δισεκατομμυρίων δολαρίων για επιδότηση του τραπεζικού συστήματος. Είναι το μεγαλύτερο τέτοιο «πακέτο» στην ιστορία.

Το σχέδιο διάσωσης θα εκτινάξει σε 11,3 τρισ. δολάρια το χρέος της κυβέρνησης και θα επιβαρύνει κατά 37.500 δολάρια κάθε αμερικανό πολίτη ενώ οι μαζικές απολύσεις εργαζομένων έχουν ξεκινήσει. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ θα χρειαστεί να περικόψει όλες τις κοινωνικές δαπάνες, βέβαια ούτε λόγος για τις στρατιωτικές, για να πληρώσει τις εξαγορές στη Γουόλ Στριτ.

Στην ουσία το 'σχέδιο διάσωσης' του Πόλσον – όπως και τα παρόμοια σχέδια που επεξεργάζονται οι κυβερνήσεις στην Ευρώπη – αποτελεί μια μεγάλη ληστεία. «Πρόκειται για τη μεγαλύτερη ληστεία» έγραφε η προκήρυξη εκατοντάδων αμερικανικών οργανώσεων που διαδήλωσαν ενάντια στο σχέδιο Πόλσον: *«Πρόκειται για σοσιαλισμό για τους πλούσιους και άγριο καπιταλισμό για όλους εμάς τους υπόλοιπους. Ας πληρώσουν οι μέτοχοι, ας πληρώσουν οι τράπεζες, ας πληρώσουν αυτοί που μας έφεραν τα 'τοξικά, στηριζόμενα σε στεγαστικά δάνεια, ομόλογα'. Εμείς δεν πληρώνουμε!».* Με το σχέδιο κρατικοποιούνται οι ζημιές από τα διάφορα «χαρτιά» που είχαν συσσωρεύσει όλοι αυτοί οι οργανισμοί κατά τη διάρκεια του μεγαλώματος της κερδοσκοπικής φούσκας. Την ίδια στιγμή, τα κέρδη των κερδοσκόπων μένουν άθικτα και η σπείρα των διευθυντικών στελεχών των χρεοκοπημένων οργανισμών αποζημιώνεται προκλητικά πλουσιοπάροχα: Ο διευθύνων σύμβουλος της *Citigoup* πήρε αποζημίωση 30 εκατ. δολ. για να φύγει, ο διοικητής της καταχρεωμένης *Merrill Lynch* 165,5 εκατ. δολ.(!), ο Ντέιβιντ Μαντ που οδήγησε στην καταστροφή τη *Fannie Mae* πήρε 9,3 εκατ. δολ. και ο επικεφαλής της *Freddie Mac* θα πάρει 14,1 εκατ. δολ.

Στην Ευρώπη οι ηγεσίες δεν μπόρεσαν να καταλήξουν σε μια κοινή αντιμετώπιση της κρίσης. Η πρόταση Σαρκοζί για τη δημιουργία κοινού αποθεματικού ταμείου 'διάσωσης' δεν εγκρίθηκε και τελικά οι κυβερνήσεις αποφάσισαν ότι η κάθε χώρα της ΕΕ αναλαμβάνει να αντιμετωπίσει αυτόνομα την χρηματοπιστωτική κρίση. Η «πρωτοπόρα» χώρα του νεοφιλελευθερισμού η Βρετανία μέχρι στιγμής διοχέτευσε δισεκατομμύρια στερλίνες στην αγορά και για κρατικοποιήσεις τραπεζών το ίδιο και η Ιρλανδία, Ολλανδία, Γερμανία ενώ στην Ισλανδία και στο Βέλγιο συντελέστηκε μια σχεδόν πλήρης κρατικοποίηση του τραπεζικού συστήματος.

Ελληνοκυπριακός καπιταλισμός

Στην Κύπρο τα οικονομικά επιτελεία των τραπεζών, των εργοδοτών και των «φωστήρων» οικονομολόγων στέκονταν μέχρι χτες με δέος μπροστά στην διεθνή χρηματοπιστωτική «έκρηξη» των τελευταίων χρόνων. Είχαν σαν στρατηγικό στόχο της οικονομικής πολιτικής «να γίνει η Κύπρος το χρηματο–οικονομικό κέντρο της Ανατολικής Μεσογείου» αγνοώντας τους κινδύνους.

Το Χρηματιστήριο Κύπρου ζει αυτές τις μέρες μνήμες του 1999. Τον Οκτώβριο το ΧΑΚ έχει χάσει το 65% της αξίας του από την αρχή του χρόνου και οι αξίες των τραπεζικών μετοχών, το κύριο στήριγμα του ΧΑΚ, έκαναν μακροβούτι. Οι τράπεζες αναζητούν τώρα απελπισμένα τα λεφτά των καταθετών, κάνοντας ανταγωνιστικές προσφορές στα επιτόκια καταθέσεων ανεβάζοντας παράλληλα και τα επιτόκια δανεισμού.

Βάθρο στην ανάπτυξη των προηγούμενων χρόνων υπήρξε η «φούσκα» των ακινήτων – όπως πολλοί παραδέχονται τώρα – οι κατασκευές, η κατανάλωση και οι υπηρεσίες (με κλάδο αιχμής τις τράπεζες).

Παρά τις διακηρύξεις περί «ισχυρής οικονομίας» ο ε/κ καπιταλισμός είναι ευάλωτος στη νέα συγκυρία. Ο Χαρ. Σταυράκης αναθεώρησε προς τα κάτω τον προβλεπόμενο για το 2009 ρυθμό της οικονομίας, από 3,7% στο 3%. Οι κλυδωνισμοί της παγκόσμιας

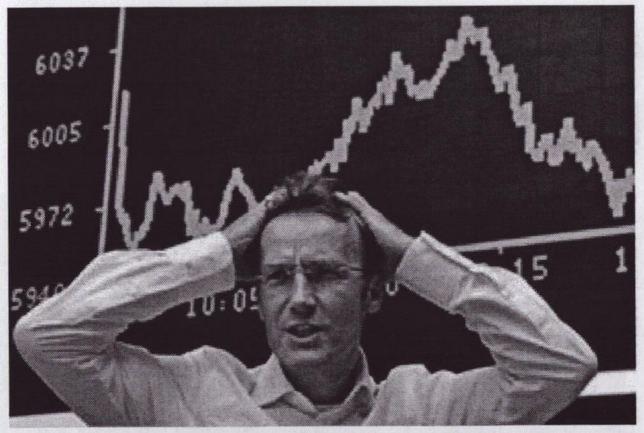

Χαρακτηριστική η έκφραση του χρηματιστή αλλά ακόμη πιο χαρακτηριστικό το εξώφυλλο του Ecoomist (27 Σεπτέμβρη) του περιοδικού των αφεντικών.

οικονομικής αναταραχής σε συνδυασμό με την επιβράδυνση στον κατασκευαστικό τομέα, τις προβλέψεις για πτώση στις τιμές των ακινήτων, τη μείωση των εσόδων από τον τουρισμό, το υψηλό ποσοστό του πληθωρισμού και η ακρίβια (πετρέλαιο, τρόφιμα) απειλούν να επισπεύσουν την προβλεπόμενη ύφεση.

Τέλος του νεοφιλελευθερισμού

Τα θύματα της οικονομικής κρίσης θα είναι βέβαια, όπως σε όλες τις χώρες, οι εργαζόμενοι, οι συνταξιούχοι και τα υπερχρεωμένα νοικοκυριά που θα κληθούν να κάνουν «θυσίες», να πληρώσουν τα σπασμένα της κρίσης και το χάος που έφτιαξαν οι κυρίαρχες τάξεις. Αυτοί θα πρέπει τώρα να τρέμουν για τις δουλειές τους, για τα ταμεία των συντάξεων τους ενώ θα πρέπει να πληρώνουν υψηλότερους τόκους στα δάνειά τους με κίνδυνο να χάσουν τα σπίτια τους.

Ολοι εκείνοι που τα τελευταία 35 χρόνια εξυμνούσαν τις αρετές του χρηματοπιστωτικού συστήματος, του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού και της «ελεύθερης αγοράς» έχουν σιγήσει. Μας καλούσαν να σταθούμε με δέος μπροστά στην ικανότητα του συστήματος να μετακινεί δισεκατομμύρια σε όλη την υδρόγειο με το πάτημα ενός πλήκτρου. Ισχυρίζονταν ότι η αγορά μπορεί να λειτουργήσει τέλεια νοουμένου ότι δεν θα υπάρχει καμιά κρατική παρέμβαση ή τα 'βαρίδια' των ανελαστικών εργατικών σχέσεων και των ισχυρών συνδικάτων. Τώρα που κινδυνεύουν τα κέρδη των δισεκατομμυριούχων, οι ίδιοι αυτοί καταφεύγουν στο κράτος, σαν εργαλείο διάσωσης.

Το δόγμα του νεοφιλελευθερισμού τρίζει συθέμελα από τον εγκέλαδο της χρηματοοικονομικής κρίσης που άγγιξε τις πραγματικές οικονομίες. Είναι χαρακτηριστική η γελοιογραφία της *Financial Times*, της εφημερίδας των αφεντικών που απεικονίζει την 'τριαρχία' της Θάτσερ, του Ρήγκαν και του γκουρού του νεοφιλελευθερισμού Αλαν Γκρίσπαν να σαρώνονται από τις παγκόσμιες εξελίξεις.

Αυτή τη φορά όμως για τις κυρίαρχες τάξεις δεν υπάρχει εναλλακτική ιδεολογία στην οποία μπορούν να στραφούν. Ο καπιταλισμός της «ελεύθερης» αγοράς έχει εκραγεί. Η επιστροφή στο μοντέλο ενός καπιταλισμού

στηριζόμενου στα δεκανίκια του κράτους είναι αμφίβολο αν θα λειτουργήσει όπως και οι παραδοσιακές συνταγές για ρυθμίσεις των επιτοκίων και του πληθωρισμού που οδηγούν σε φαύλο κύκλο.

Η οικονομική κρίση επεκτείνεται και στο πολιτικό επίπεδο με τις κυρίαρχες τάξεις να βρίσκονται σε αδιέξοδο. Η οικονομική κρίση θα κάνει σίγουρα δυσκολότερη για τις ΗΠΑ την διατήρηση της στρατιωτικής τους κυριαρχίας, που είναι μέχρι σήμερα ένας από τους ακρογωνιαίους λίθους του δολαρίου. Ήδη ο χαμένος στον πόλεμο του Καυκάσου σε παγκόσμιο επίπεδο ήταν οι ΗΠΑ ενώ ο «διαρκής πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία» του Μπους δεν εξελίσσεται ευνοϊκά στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν, στο Λίβανο και την Παλαιστίνη.

Η οικονομική κρίση δεν οδηγεί γραμμικά σε κοινωνικές εκρήξεις και επαναστατικές καταστάσεις. Η Μεγάλη Ύφεση της δεκαετίας του '30 οδήγησε στην άνοδο του φασισμού, το ολοκαύτωμα και στον παγκόσμιο πόλεμο.

Γι'αυτό η Αριστερά σήμερα δεν πρέπει να περιορίζεται στην καταγγελία του νεοφιλελευθερισμού. Χρειάζεται να μπει δυναμικά στη μάχη όχι μόνο για να μη φορτωθούν τα βάρη της κρίσης οι εργαζόμενοι αλλά για να εξασφαλίσει ότι η σημερινή κρίση δεν θα έχει την εξέλιξη του '30, δηλαδή στη βαρβαρότητα αλλά θα παλέψει για την ανατροπή του καπιταλισμού και την εναλλακτική λύση του σοσιαλισμού.

Ο Μαρξ δεν μίλησε ποτέ για την «αυτόματη» κατάρρευση του καπιταλισμού μέσα από τις κρίσεις του – όπως συνηθίζουν να κατηγορούν τους μαρξιστές οι απολογητές του συστήματος. Αυτό που είπε είναι ότι η διέξοδος από ένα σύστημα που γεννάει κρίσεις, φτώχεια και δυστυχία, είναι η πάλη για την ανατροπή του.

Αμερικάνικες εκλογές

Απο το Απαρτχάιτ στον Ομπάμα

Του Σωτήρη Κοντογιάννη

Αναδημοσίευση απο την Εργατική Αλληλεγγύη

Στις 4 του Νιόβρη η Αμερική θα εκλέξει, αν επιβεβαιωθούν οι δημοσκοπήσεις, τον πρώτο Μαύρο πρόεδρο στην Ιστορία της. Η υποψηφιότητα του Μπάρακ Ομπάμα έχει κυριολεκτικά ηλεκτρίσει την χώρα. Στις συνοικίες των Μαύρων επικρατεί φοβερός ενθουσιασμός. Και όχι άδικα: πριν από λίγες μόνο δεκαετίες ούτε στις ταινίες επιστημονικής φαντασίας δεν μπορούσε να δει κανείς κάτι τέτοιο.

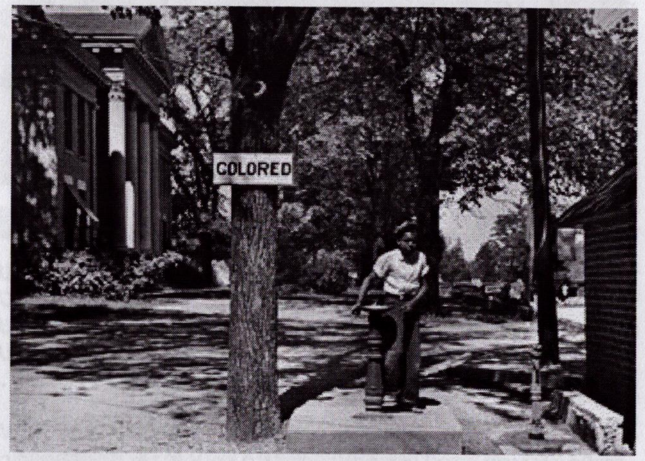

Βρύση μόνο για έγχρωμους. Αυτή ήταν η Αμερική

Τη δεκαετία του 1950 οι Πολιτείες του «βαθύ νότου» ελάχιστα απείχαν από την Νότια Αφρική της εποχής του Απαρτχάιντ. Οι διαβόητοι νόμοι «Τζιμ Κρόου» –ένας νόμος του 1876 που συνέχιζε να ισχύει μέχρι το 1964– απαγόρευε στους «Νέγρους» και τις άλλες «φυλετικές μειονότητες» ακόμα και να βρίσκονται στις ίδιες αίθουσες ή να κάθονται στα ίδια καθίσματα με τους Λευκούς. Το 1955 η Ρόζα Παρκς, μια μαύρη μοδίστρα συνελήφθηκε στο Μοντγκόμερι γιατί αρνήθηκε να δώσει την θέση της σε έναν λευκό και να καθίσει στις πίσω θέσεις «για τους έγχρωμους» στο λεωφορείο. Και στον Βορρά η κατάσταση δεν ήταν ουσιαστικά καλύτερη.

Αυτό που άλλαξε αυτή την κατάσταση ήταν τα κινήματα που σάρωσαν την Αμερική αυτές τις πέντε δεκαετίες– το κίνημα για τα Πολιτικά Δικαιώματα της δεκαετίας του 1950 και του 1960, το κίνημα ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ του 1960 και του 1970, το αντικαπιταλιστικό κίνημα, το κίνημα που ξέσπασε με τη μεγάλη διαδήλωση του Σιάτλ το 1999, το κίνημα ενάντια στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας»□

Για τα εκατομμύρια των Αμερικανών που έδωσαν αυτές τις μάχες «μια νίκη του Ομπάμα θα συμβολίζει πάρα πολλά», όπως έγραφε χαρακτηριστικά πριν από λίγες μέρες η βρετανική εφημερίδα The Guardian – παρόλο που στην πραγματικότητα «θα αλλάξει πάρα πολύ λίγα».

Φυλετικές διακρίσεις

Η Ρόζα Παρκς δεν ήταν ούτε η πρώτη ούτε η μόνη που είχε αρνηθεί να υπακούσει στους ρατσιστικούς νόμους. Έντεκα χρόνια νωρίτερα μια άλλη νεαρή Μαύρη, η Ιρένε Μόργκαν, είχε συλληφθεί για τον ίδιο ακριβώς λόγο: γιατί είχε αρνηθεί να δώσει την θέση της σε έναν λευκό σε ένα «υπέρ–πολιτειακό» λεωφορείο. Το δικαστήριο την καταδίκασε σε πρόστιμο –100 δολάρια για αντίσταση κατά της αρχής, τα οποία και πλήρωσε και 10 δολάρια για την παραβίαση των ρατσιστικών νόμων. Αυτά τα 10 δολάρια, όμως, η Μόργκαν αρνήθηκε να τα πληρώσει. Η υπόθεσή της, μετά από διάφορες εφέσεις και κόντρα εφέσεις, έφτασε δυο χρόνια αργότερα στο ανώτατο δικαστήριο το οποίο όχι μόνο την δικαίωσε αλλά έκρινε και τους ρατσιστικούς νόμους που επέβαλλαν τον διαχωρισμό των «φυλών» αντισυνταγματικούς. Αλλά μόνο για τα υπέρ–πολιτειακά λεωφορεία!

Για τα σχολεία, τους δημόσιους χώρους ή τα αστικά λεωφορεία – αυτά δεν ήταν στην δικογραφία! Ακόμα χειρότερα ακόμα και αυτή η απόφαση έμεινε ουσιαστικά στα χαρτιά. Το 1955 μια ακόμα Μαύρη γυναίκα, η Σάρα Λουίζ Κέις σύρθηκε στα δικαστήρια γιατί κάθισε σε «λάθος» θέση σε ένα υπέρ–πολιτειακό λεωφορείο. Φυσικά αθωώθηκε. Αλλά τι σημασία είχε; Την είχαν κατεβάσει από το λεωφορείο, την είχαν συλλάβει και την είχαν φυλακίσει. Με τα δικαστήρια και τους θεσμούς, ήταν προφανές, θα χρειάζονταν χίλια χρόνια για να αλλάξει κάτι –αν άλλαζε ποτέ.

Η ανυπακοή της Ρόζα Παρκς πυροδότησε ένα τεράστιο κίνημα που σάρωσε κυριολεκτικά από τη μια μέχρι την άλλη άκρη την Αμερική. Το κίνημα ξεκίνησε με μια εκστρατεία μποϋκοτάζ των μέσων μαζικής μεταφοράς από τους Μαύρους που κράτησε έναν ολόκληρο χρόνο. Ηγέτης αυτού του κινήματος αναδείχτηκε ένας 26χρονος τότε πάστορας, ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ.

Ο Κινγκ πίστευε τότε ότι θα ήταν εύκολο, με μια ειρηνική καμπάνια, να πείσει την κυβέρνηση και τα δικαστήρια να καταργήσουν τους ρατσιστικούς νόμους. «Επειδή πίστευα ότι τα αιτήματά μας ήταν μετριοπαθή», έλεγε σχεδόν μια δεκαετία αργότερα, «είχα υποθέσει ότι θα ικανοποιούνταν χωρίς πολλές αντιρρήσεις□ Τώρα έχω καταλάβει ότι κανένας δεν εγκαταλείπει τα προνόμιά του, χωρίς να προβάλλει σθεναρή αντίσταση»

Ο ρατσισμός δεν ήταν – ούτε είναι σήμερα– απλά και μόνο ένα θλιβερό υπόλειμμα άλλων εποχών στις ΗΠΑ. Η πολιτική των διαχωρισμών και της καλλιέργειας της καχυποψίας και του μίσους μέσα στην εργατική τάξη ήταν και εξακολουθεί να είναι βασικό συστατικό στοιχείο του αμερικάνικου – και όχι μόνο του αμερικάνικου– καπιταλισμού. Η άρχουσα τάξη πρόβαλλε πραγματικά σθεναρή αντίσταση. Τον Απρίλη του 1968 ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, «ο πιο επικίνδυνος Νέγρος της

Αμερικής» σύμφωνα με τον Χούβερ, τον διαβόητο αρχηγό του FBI, δολοφονήθηκε.

Στο μεταξύ το κίνημα είχε πάρει τεράστιες διαστάσεις. Τον Αύγουστο του 1963 ο Κίνγκ οργάνωσε μια πορεία 250 χιλιάδων στην Ουάσιγκτον διεκδικώντας «δουλειά και ελευθερία». Ήταν ένα κίνημα που διεκδικούσε, ουσιαστικά, την εφαρμογή του Συντάγματος για όλους τους Αμερικάνους – δηλαδή και για τους Μαύρους του Νότου. Το 1963 οι ηγέτες του κινήματος πίστευαν ακόμα ότι το όχημα των αλλαγών αυτών θα ήταν το Δημοκρατικό Κόμμα.

Ριζοσπαστικοποίηση

Αυτές οι αυταπάτες, όμως, άρχισαν πολύ γρήγορα να διαλύονται. Πρώτα απ' όλα η κυβέρνηση του Λίντον Τζόνσον, που στα λόγια δήλωνε αποφασισμένη να καταργήσει τους φυλετικούς διαχωρισμούς, άρχισε να αναζητάει «ρεαλιστικούς» συμβιβασμούς ανάμεσα στους ρατσιστές του νότου και την πίεση του κινήματος. Δεύτερον, καθώς το κίνημα αγκάλιαζε τον Βορρά γινόταν ολοένα και πιο φανερό ότι το τέλος του «Τζιμ Κρόου» και των διαχωρισμών δεν θα σήμανε και το τέλος του ρατσισμού. Στον Βορρά δεν υπήρχαν φυλετικοί νόμοι ούτε επίσημοι διαχωρισμοί – αλλά ο ρατσισμός έκανε θραύση. Τρίτον, ήρθε η κλιμάκωση του πολέμου στο Βιετνάμ. Το αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν να ριζοσπαστικοποιηθεί το κίνημα. Ο ίδιος ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ έλεγε ένα χρόνο πριν δολοφονηθεί:

«Εδώ και 12 χρόνια είμαστε ένα κίνημα που παλεύει για μεταρρυθμίσεις. Αλλά [τώρα] έχουμε μπει σε μια νέα εποχή, που δεν μπορεί να είναι παρά η εποχή της επανάστασης.»

Η σύνδεση με τον πόλεμο του Βιετνάμ ήταν άμεση:

«Παίρνουμε τους νέους Μαύρους που έχουν ακρωτηριαστεί από την κοινωνία μας και τους στέλνουμε 8.000 μίλια μακριά για να εγγυηθούμε ελευθερίες στην Νοτιοανατολική Ασία που δεν βρήκαν ποτέ στην νοτιοδυτική Τζόρτζια ή το Ανατολικό Χάρλεμ»

Όλλοι ακολούθησαν ακόμα πιο ριζοσπαστικές κατευθύνσεις. Οι Μαύροι Πάνθηρες και ο Μάλκολμ Χ άρχισαν να μιλάνε ανοιχτά για την ανατροπή ολόκληρου του καπιταλισμού, όχι απλά και μόνο των ρατσιστικών νόμων.

Η δολοφονία του Κινγκ βρήκε το κίνημα σε ένα σταυροδρόμι. Από τη μια ήταν οι επαναστάτες –τους οποίους πλησίαζε όλο και πιο πολύ προς το τέλος της ζωής του ο Κινγκ. Και από την άλλη ήταν οι «συντηρητικοί», αυτοί που ήθελαν απλά να δημιουργήσουν έναν χώρο που θα προσέφερε και στη Μαύρη «μεσαία τάξη» ίσες ευκαιρίες. Στο τέλος η πλάστιγγα έγειρε προς τη δική τους μεριά.

Το 1964 υπήρχαν όλοι και όλοι 100 Μαύροι εκλεγμένοι αξιωματούχοι σε όλη την Αμερική. Σήμερα έχουν φτάσει στις 9.000. Αυτή η μικρή ελίτ δεν έχει καμιά σχέση με τις εκατοντάδες χιλιάδες των Μαύρων που ζούνε στα γκέτο, που έχασαν ότι είχαν και δεν είχαν από τον Τυφώνα Κατρίνα στη Νέα Ορλεάνη, με εργάτες που βλέπουν τις δουλειές τους να αφανίζονται από την κρίση και τα σπίτια τους να βγαίνουν στον πλειστηριασμό από τις τράπεζες. Αλλά αυτό καθόλου δεν εμποδίζει τον Ομπάμα, την Κοντολίζα Ράις ή τον Κόλιν Πάουελ –για να θυμηθούμε μερικούς μόνο από αυτούς– να μιλάνε στο όνομα των «αδελφών» τους.

Πρόεδρος των απλών ανθρώπων

Ο Ομπάμα προσπαθεί να παρουσιάσει τον εαυτό του όχι απλά σαν τον εκπρόσωπο των Μαύρων αλλά και σαν τον εκπρόσωπο όλων των «απλών ανθρώπων». Υπόσχεται ότι θα αποσύρει τους Αμερικάνους φαντάρους από το Ιράκ – για να κερδίσει τις ψήφους του αντιπολεμικού κινήματος. Αλλά ταυτόχρονα λέει ότι θα στείλει τις δυνάμεις που θα εξασφαλίσει με αυτόν τον τρόπο στο Αφγανιστάν – για να αντιστρέψουν τις αρνητικές εξελίξεις στο μέτωπο του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας». Μιλάει για τα βάσανα των φτωχών που χάνουν τις δουλειές και τα σπίτια τους, για τα 28 εκατομμύρια των Αμερικάνων που επιβιώνουν σήμερα από τα κουπόνια της κοινωνικής πρόνοιας, για τα 48 εκατομμύρια χωρίς ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Αυτές οι αναφορές του έχουν εξασφαλίσει το σημερινό του προβάδισμα –και κάθε φορά που τις επαναλαμβάνει τα γκάλοπ καταγράφουν και μια ακόμα άνοδο στην διαφορά του από τον Μακκέιν. Αυτός ο ενθουσιασμός που έχει ξεσηκώσει έχει σπρώξει και τα περισσότερα συνδικάτα στην μεριά του. Η AFL–CIO – η ΓΣΕΕ των ΗΠΑ– έχει αναλάβει να επισκεφτεί πάνω από 10 εκατομμύρια σπίτια, να κάνει 70 εκατομμύρια τηλεφωνήματα, να μοιράσει 20 εκατομμύρια προκηρύξεις και να στείλει πάνω από 25 εκατομμύρια επιστολές για να στηρίξει τον Ομπάμα.

Αλλά τα μέτρα που προτείνει για την ανακούφιση όλων αυτών δεν είναι στην πραγματικότητα παρά μέτρα για την ενίσχυση των μικρών ή μεγάλων επιχειρήσεων. Προτείνει φοροαπαλλαγές για τις επιχειρήσεις που θα κάνουν προσλήψεις. Και ζητάει ένα «μορατόριουμ» από τις τράπεζες που θα ενισχυθούν από το κράτος να δίνουν παράταση στις οικογένειες που απειλούνται με έξωση – τρεις μήνες!

Η αμερικάνικη εργατική τάξη έχει αρχίσει να ξαναπαίρνει την σκυτάλη του αγώνα τα τελευταία χρόνια. Το κίνημα του Σιάτλ και το αντιπολεμικό κίνημα έχουν γίνει πηγή ριζοσπαστικοποίησης και έμπνευσης για εκατομμύρια ανθρώπους. Κάποιοι εναποθέτουν τις ελπίδες τους στον Ομπάμα. Ένα μεγάλο κομμάτι, όμως, αντιλαμβάνεται ότι αν δεν οργανώσει τις αντιστάσεις του θα είναι – όποιος και να κερδίσει τις εκλογές– χαμένο.

Για πρώτη φορά εδώ και 25 χρόνια τα συνδικάτα στις ΗΠΑ έχουν αρχίσει να κερδίζουν κόσμο στις γραμμές τους. Σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές η συμμετοχή στα συνδικάτα αυξήθηκε το 2007 κατά 311 χιλιάδες εργαζόμενους και τα ποσοστά των συνδικαλισμένων εργατών αυξήθηκαν –για πρώτη φορά από το 1983.

Φυσικά δεν πρόκειται για κάποια θεαματική αλλαγή. Ο συνδικαλισμός στις ΗΠΑ βρίσκεται σε πολύ χαμηλά επίπεδα. Το εργατικό κίνημα δεν έχει καταφέρει ακόμα να συνέλθει από τις ήττες της εποχής του Ρήγκαν – για να μην πούμε τις ήττες από την εποχή του Μακάρθι. Αλλά είναι ένα σημάδι της εποχής –ένα σημάδι που θα πρέπει να ανησυχεί ιδιαίτερα όχι μόνο τον Ομπάμα και τον Μακέιν αλλά ολόκληρη την αμερικάνικη άρχουσα τάξη. Ένα σημάδι ελπίδας για εμάς.

Οταν η εργατική τάξη έδωσε τη δική της λύση στις κρίσεις του καπιταλισμού και τους πολέμους

Φέτος συμπληρώνονται 91 χρόνια από τη Ρώσικη Επανάσταση του 1917. Σε συνθήκες κρίσης του καπιταλισμού που όλοι αναγκάζονται να παραδεχτούν ότι το σύστημα δεν δουλεύει πια και ψάχνουν λύσεις μέσα απο την παρέμβαση του κράτους αξίζει το κόπο να δούμε πώς η εργατική τάξη έδωσε τις δικές της λύσεις στα αδιέξοδα του συστήματος. Εδειξε με το πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι η ενωμένη εργατική τάξη έχει τη δύναμη να γκρεμίσει το βάρβαρο σύστημα του καπιταλισμού που γεννά τις κρίσεις και να χτίσει μια κοινωνία χωρίς πολέμους, φτώχεια, καταπίεση και εκμετάλλευση.

Στρατιώτες με πανώ της επανάστασης

Η Οκτωβριανή Επανάσταση αποτελεί ορόσημο στην παγκόσμια σύγχρονη ιστορία. Για πρώτη φορά οι εργάτες, μέσω μιας πετυχημένης επαναστατικής διαδικασίας, κατάφεραν να πάρουν την εξουσία και να επιφέρουν ριζοσπαστικές αλλαγές σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής, από την τέχνη, τη θέση της γυναίκας και των ομοφυλόφιλων μέχρι τον τερματισμό της καταπίεσης των εθνοτήτων και συνολικά ολόκληρης της εργατικής τάξης.

Στις 25 Οκτωβρίου 1917, σύμφωνα με το παλιό ημερολόγιο, ξεκίνησε τυπικά η επανάσταση. Οι εργατικές πολιτοφυλακές μαζί με τους φαντάρους, καταλαμβάνουν τα σημεία κλειδιά της Πετρούπολης και λίγο αργότερα τα Χειμερινά Ανάκτορα, όπου βρισκόταν η έδρα της κυβέρνησης. Όμως η επανάσταση του Οκτώβρη δεν έγινε από τη μια μέρα στην άλλη.

Ήταν το αποτέλεσμα μιας περιόδου κρίσης του καπιταλισμού που γέννησε πολέμους και επαναστάσεις. Τον Φλεβάρη του 1917 μια συγκέντρωση γυναικών κατέληξε σε πανεργατική εξέγερση, όπου καταφέρνει να διώξει τον Τσάρο, να φέρει τη δημοκρατία και να την ολοκληρώσει τον Οκτώβρη, κατακτώντας την πραγματική δημοκρατία, την εργατική εξουσία.

Στο διάστημα αυτό, η Προσωρινή Αστική Κυβέρνηση, αδυνατούσε να εκπληρώσει τα αιτήματα της πλειοψηφίας της κοινωνίας. Το σταμάτημα του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, που στοίχισε τη ζωή σε δυόμισι εκαμμύρια Ρώσους, παιδιά εργατών και αγροτών, το μοίρασμα της γης στους αγρότες, τον τερματισμό της φτώχειας, ήταν αιτήματα που συμπυκνώνονταν στο απλό σύνθημα «ψωμί και ειρήνη» που έκφρασε την μεγάλη μάζα του κόσμου.

Απέναντι σε αυτά τα απλά αιτήματα, η κυβέρνηση σοσιαλδημοκρατών και αστών, πρότεινε υπομονή και μοίραζε υποσχέσεις. Στα σοβιέτ, εργατικά συμβούλια των εργατών, στρατιωτών και αγροτών, που ήδη είχαν συγκροτηθεί, οι μπολσεβίκοι, δίνουν πολιτικές μάχες. Υποστηρίζουν ότι ήρθε η ώρα να πάρουν τα σοβιέτ την εξουσία και να συγκρουστούν με τα συμφέροντα που εκπροσωπούσε η προσωρινή κυβέρνηση. Οι μπολσεβίκοι, μέσα σε λίγους μήνες, μεγαλώνουν κατά χιλιάδες και κατακτούν την πλειοψηφία των σοβιέτ.

Με την νικηφόρα Οκτωβριανή Επανάσταση η εξουσία περνά στα σοβιέτ, τα οποία γίνονται η ψυχή της κοινωνίας και ο μοχλός του κράτους. Η εργατική τάξη δεν ρίχνει μόνο τον Τσαρισμό, αλλά προχωρά, μέσα από τα εργατικά συμβούλια, στο κτίσιμο μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, όπου εργάτες, εργάτριες, στρατιώτες και αγρότες παίρνουν συλλογικά και δημοκρατικά τις αποφάσεις τους.

Αυτό σήμαινε ότι κτιζόταν μια κοινωνία πραγματικής δημοκρατίας. Οι εκλογές δεν γίνονταν κάθε τέσσερα χρόνια, αλλά καθημερινά πάνω σε όλα τα ζητήματα που αφορούσαν τη ζωή τους. Άνθρωποι, που προηγουμένως δεν ασχολούνταν με την πολιτική, συμμετέχουν σε συνελεύσεις, ψηφίζουν αντιπροσώπους και ασχολούνται με ζητήματα που μέχρι πριν έμοιαζαν να αφορούν κάποιους ειδικούς. Οι εργάτες ελέγχουν την διαδικασία παραγωγής, οι αγρότες πήραν τη γη από τους γαιοκτήμονες, όλες οι εθνότητες αποκτούν ίσα δικαιώματα, η ισότητα ανδρών-γυναικών γίνεται πραγματικότητα, η εκπαίδευση γίνεται δημόσια και δωρεάν για όλους, η τέχνη γίνεται προσιτή σε όλους και παράλληλα διαμορφώνονται νέα πρωτοπόρα ρεύματα.

Οι απλοί άνθρωποι, μέσα από τη δράση τους, κατάφεραν να σημειώσουν τεράστιες αλλαγές στις ιδέες που κουβαλούσαν για χρόνια. Κατακτήσεις που και σήμερα θεωρούνται προχωρημένες, έγιναν νόμοι του εργατικού κράτους. Αμέσως εκδόθηκαν διατάγματα για τον άμεσο τερματισμό του πολέμου, για το μοίρασμα της γης στους αγρότες, για την καθιέρωση της ανεξιθρησκίας, για το δικαίωμα των καταπιεσμένων εθνοτήτων στην αυτοδιάθεση, επιλέγοντας τη δική τους πορεία, μέχρι και να φτιάξουν δικό τους κράτος.

Για πρώτη φορά στην ιστορία, οι γυναίκες αποκτούν πλήρη πολιτικά δικαιώματα να εκλέγουν και να εκλέγονται. Καθιερώνεται ο πολιτικός γάμος και το αυτόματο διαζύγιο, νομιμοποιείται η έκτρωση, αποποινικοποιείται η ομοφυλοφιλία. Οι γυναίκες απαλλάχθηκαν από τα βάρη της ανατροφής των παιδιών και του νοικοκυριού και έγιναν υπόθεση όλης της κοινωνίας. Το κράτος ανέλαβε την κατασκευή κοινοτικών εστιατορίων, κοινοτικών πλυντηρίων και παιδικών σταθμών που λειτουργούσαν σε 24ωρη βάση. Ανάμεσα στα 1919 και 1920, το 90% του πληθυσμού έτρωγε σε κοινοτικά εστιατόρια και το 40% ζούσε σε κοινοτικά σπίτια ενώ πάνω από 500.000 γυναίκες συμμετείχαν στις συνδιασκέψεις.

Στην παιδεία καθιερώθηκε η ελεύθερη πρόσβαση σε όλες τις βαθμίδες, καταργήθηκαν οι εξετάσεις και οι βαθμοί, η παιδεία γίνεται πολυτεχνική, οι εκπαιδευτικοί και οι μαθητές παίρνουν ενεργά μέρος στη διοίκηση των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Μέχρι το 1920, κατασκευάστηκαν 12.000 περισσότερα σχολεία στα οποία φοιτούσαν 1.500.000 περισσότεροι μαθητές και δημιουργήθηκαν 11 νέα πανεπιστήμια, μειώνοντας δραστικά τον αναλφαβητισμό.

Η Οκτωβριανή Επανάσταση έφερε ριζικές αλλαγές στη ζωή της εργατικής τάξης, χτίζοντας μια κοινωνία που λειτουργούσε για τις ανάγκες της πλειοψηφίας. Η διαφορά ήταν ότι αυτή η κοινωνία είχε ως στόχο να σταματήσει την εκμετάλλευση, παίρνοντας τα κέρδη των καπιταλιστών και βάζοντάς τα στη διάθεση της εργατικής τάξης για την κάλυψη των αναγκών της.

Τα μηνύματα του Κόκκινου Οκτώβρη δεν έμειναν μόνο εντός της Ρωσίας αλλά ενέπνευσαν και όλο το παγκόσμιο προλεταριάτο. Μια σειρά από χώρες, όπως η Γερμανία, η Ιταλία, η Αυστροουγγαρία, σαρρώνονται από επαναστατικά κύματα. Νέα Κομμουνιστικά Κόμματα και νέα συνδικάτα δημιουργούνται. Η επανάσταση μπαίνει στην ημερήσια διάταξη για εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον πλανήτη.

Αυτά τα επαναστατικά κύματα συντάραξαν τα θεμέλια του παγκόσμιου καπιταλισμού. Η αστική τάξη, νιώθοντας τον κίνδυνο ότι χάνει πλέον την εξουσία, αντεπιτίθεται. Οργανώνει μια στρατιωτική επέμβαση 14 εθνικών στρατών για να τσακίσει το ρωσικό προλεταριάτο και μαζί την σοσιαλιστική κοινωνία που είχε μόλις αρχίσει να οικοδομείται. Χιλιάδες δολοφονούνται, τα εργοστάσια μένουν χωρίς εργάτες, η παραγωγή αρχίζει να εκμηδενίζεται, φτώχεια και εξαθλίωση θερίζουν τη χώρα. Η κρίση αυτή έδωσε τη δυνατότητα στην ανάδειξη μιας γραφειοκρατίας που αργότερα παίρνει το πάνω χέρι και καταργεί όλες τις κατακτήσεις του Οκτώβρη. Η κυριαρχία του σταλινισμού μετά το 1927 σήμανε και το οριστικό τέλος όλων αυτών των κατακτήσεων.

Φέτος 91 χρόνια μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση, ξαναγυρίζουμε πίσω στα μηνύματα της με τα μάτια στραμμένα στο μέλλον. Σαν την πηγή έμπνευσης που έδωσε το πιο χειροπιαστό παράδειγμα για τη δύναμη της εργατικής τάξης, να αλλάξει την κοινωνία και μαζί τον εαυτό της. Σαν το πιο ζωντανό και επίκαιρο παράδειγμα για το πώς μπορεί η σημερινή ασύγκριτα πιο μεγάλη εργατική κρίση να βάλει τέρμα στην οικονομική κρίση, στην ακρίβεια, στον πόλεμο, στη φτώχεια και να κτίσει μια κοινωνία πραγματικής απελευθέρωσης.

“60 χρόνια ΝΑΤΟ είναι αρκετά”

Ο πόλεμος στον Καύκασο επιβεβαιώνει πόσο άμεσα επιτακτική ανάγκη είναι η μεγάλη πανευρωπαϊκή καμπάνια που ξεκινάει με σύνθημα "60 χρόνια ΝΑΤΟ είναι αρκετά".

Ο πόλεμος ανάμεσα στη Ρωσία και τη Γεωργία ήταν ένα βαρύ πλήγμα για τις ΗΠΑ. "*Η Μόσχα*", γράφει, χωρίς να μπορεί να κρύψει την θλίψη της, η βρετανική εφημερίδα Financial Times, "*τιμώρησε την φιλοδυτική Τιφλίδα [η πρωτεύουσα της Γεωργίας] γιατί προσπάθησε να ενταχθεί στο ΝΑΤΟ και έδειξε, με ταπεινωτικό τρόπο, τα όρια της δυτικής υποστήριξης προς τους συμμάχους τους στην περιοχή της πρώην Σοβιετικής Ένωσης... Μέχρι τώρα η Δύση ανάγκαζε την Ρωσία να αποδέχεται την εξάπλωση του ΝΑΤΟ, στοιχηματίζοντας (ορθά) ότι η Μόσχα ήταν πολύ αδύναμη για να αντιδράσει. Η Ρωσία έδειξε τώρα ότι αυτό δεν ισχύει πια*".

Οι συνέπειες αυτής της ταπείνωσης δεν πρόκειται να περιοριστούν στην περιοχή της Κεντρικής Ευρώπης και του Καυκάσου. Η απείθεια της Ρωσίας –που έρχεται τώρα να προστεθεί στις αποτυχίες της αμερικανικής στρατιωτικής μηχανής στο Ιράκ και το Αφγανιστάν– υπονομεύει ακόμα χειρότερα το κύρος της "μοναδικής υπερδύναμης" του πλανήτη. Πολλοί, από την Κίνα μέχρι τη Λατινική Αμερική και τη Μέση Ανατολή, θα μπουν στον πειρασμό να ακολουθήσουν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, το ρωσικό παράδειγμα.

ΝΑΤΟ

Ο Πούτιν και ο Μεντβέντεφ επικαλέστηκαν την ασφάλεια των «Ρώσων πολιτών» που ζούνε στην Οσετία για να δικαιολογήσουν την επέμβασή τους. Στην πραγματικότητα, όμως, τα κίνητρά τους ήταν πολύ διαφορετικά. Στην γειτονική Τσετσενία ο στρατός τους δεν δίστασε να δολοφονήσει εκατοντάδες «Ρώσους πολίτες» για να εμποδίσει την απόσχισή της από την Ρωσική Δημοκρατία. Έτσι και αλλιώς το τελευταίο πράγμα που ενδιαφέρει ηγέτες σαν τον Μπους, τον Πούτιν ή τον Μεντβέντεφ είναι η ασφάλεια των πολιτών «τους».

Μέχρι το 1989 ο μισός, περίπου, κόσμος ελεγχόταν από την Μόσχα. Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος είχε κληροδοτήσει στον πλανήτη δυο υπερδυνάμεις –την Ρωσία και τις ΗΠΑ. Πριν ακόμα τελειώσει ο πόλεμος οι ηγέτες τους είχαν μοιράσει, με τις διαβόητες συμφωνίες της Γιάλτας, τον κόσμο μεταξύ τους στα δυο. Οπως ήταν φυσικό η αντιπαράθεση ανάμεσα στα δυο στρατόπεδα δεν άργησε να έρθει.

Το 1948 η Βρετανία, η Γαλλία, το Βέλγιο και η Ολλανδία υπέγραψαν στις Βρυξέλλες μια συμφωνία στρατιωτικής συνεργασίας με στόχο την προστασία τους από την «κομμουνιστική απειλή» της Ρωσίας. Πριν προλάβει να στεγνώσει καλά–καλά το μελάνι των υπογραφών τους οι «τέσσερις» άρχισαν διαπραγματεύσεις με τις ΗΠΑ και τον Καναδά. Από αυτές τις συνομιλίες γεννήθηκε στις 4 Απρίλη του 1949 το ΝΑΤΟ. Οι υπογράφοντες, έγραφε το □ρθρο 5 της «Συνθήκης της Ουάσινγκτον» (η συνθήκη υπογράφτηκε στην πρωτεύουσα των ΗΠΑ) «*συμφωνούν ότι οποιαδήποτε επίθεση σε βάρος ενός ή περισσοτέρων εξ' αυτών στην Ευρώπη ή την Βόρεια Αμερική θα θεωρηθεί επίθεση εναντίων όλων*». Και εάν μια τέτοια επίθεση συμβεί τότε δεσμεύονται όλοι να πάρουν όλα τα απαραίτητα μέτρα, συμπεριλαμβανομένης της στρατιωτικής βίας, για να «*διατηρήσουν την ασφάλεια στην Βορειο–ατλαντική περιοχή*». Το αρχικό κείμενο υπογράφτηκε από 12 χώρες –τις ΗΠΑ, τον Καναδά, την Βρετανία, την Γαλλία, το Βέλγιο, την Ολλανδία, το Λουξεμβούργο, την Ιταλία, την Νορβηγία, την Πορτογαλία, την Δανία και την Ισλανδία.

Το 1952 το ΝΑΤΟ διευρύνθηκε με την ενσωμάτωση της Ελλάδας και της Τουρκίας. Το 1955, ύστερα από διαπραγματεύσεις που κράτησαν πολλούς μήνες, εντάχθηκε στο ΝΑΤΟ και η Δυτική Γερμανία –που μέχρι τότε βρισκόταν, λόγω της ήττας της στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, τυπικά κάτω από την κατοχή των δυτικών «συμμάχων» –των ΗΠΑ, της Βρετανίας και της Γαλλίας. Η Ρωσία απάντησε στην ενσωμάτωση της Δυτικής Γερμανίας στο ΝΑΤΟ με την δημιουργία ενός δικού της, αντίπαλου στρατιωτικού συνασπισμού. Το «Σύμφωνο της Βαρσοβίας», όπως έγινε γνωστό, περιλάμβανε την ΕΣΣΔ, την Ανατολική Γερμανία, την Ουγγαρία, την Πολωνία, την Ρουμανία, την Τσεχοσλοβακία, την Αλβανία και τη Βουλγαρία. Το αποτέλεσμα ήταν ο «Ψυχρός Πόλεμος» –μια εποχή σκληρού στρατιωτικού ανταγωνισμού ανάμεσα στα δυο «μπλοκ» που τίναξε τους εξοπλισμούς σε δυσθεώρητα ύψη. Το Σύμφωνο της Βαρσοβίας διέθετε στην Ευρώπη σαφή υπεροπλία στο επίπεδο των χερσαίων δυνάμεων. Για να αντισταθμίσουν αυτό το «μειονέκτημα» οι ΗΠΑ άρχισαν το 1957 να εγκαθιστούν στην Δυτική Ευρώπη πυρηνικά όπλα –που παρέμειναν κάτω από αμερικανικό έλεγχο. Η Ρωσία, φυσικά, δεν μπορούσε να μείνει πίσω. Στο απόγειο του πυρηνικού παροξυσμού τα δυο μπλοκ διέθεταν από κοινού στην ευρύτερη περιοχή της Ευρώπης έξι εκατομμύρια στρατιώτες και δέκα χιλιάδες πυρηνικά όπλα. Ο «αμυντικός» προϋπολογισμός αυτής της παραφροσύνης έφτανε τα 600 δισεκατομμύρια δολάρια το χρόνο! Ο Τζόναθαν Ντιν, ο εκπρόσωπος των ΗΠΑ στις ειρηνευτικές συνομιλίες της εποχής εκείνης χαρακτήρισε τον Ψυχρό Πόλεμο «*την μεγαλύτερη, πιο αιματηρή και πιο ακριβή στρατιωτική αντιπαράθεση σε περίοδο ειρήνης στην ιστορία*». Και δεν είχε άδικο.

Τη δεκαετία του 1980 η Ρωσία, η πιο αδύναμη οικονομικά από τις δυο υπερδυνάμεις, λύγισε κάτω από το βάρος των εξοπλιστικών δαπανών. Η οικονομική αιμορραγία της στρατιωτικής μηχανής υπονόμευε ολοένα και περισσότερο την οικονομική θέση της χώρας την ίδια στιγμή που οι ατέλειωτες θυσίες απειλούσαν να μετατραπούν σε μια γενικευμένη κοινωνική κρίση. Η περιβόητη «Περεστρόϊκα» (Ανασυγκρότηση) του Μιχαήλ Γκορμπατσόφ, του τότε ηγέτη της ΕΣΣΔ, ήταν μια βιαστική προσπάθεια μεταρρύθμισης με στόχο την διάσωση της ρωσικής αυτοκρατορίας. Ο Γκορμπατσόφ έκλεισε συμφωνίες με

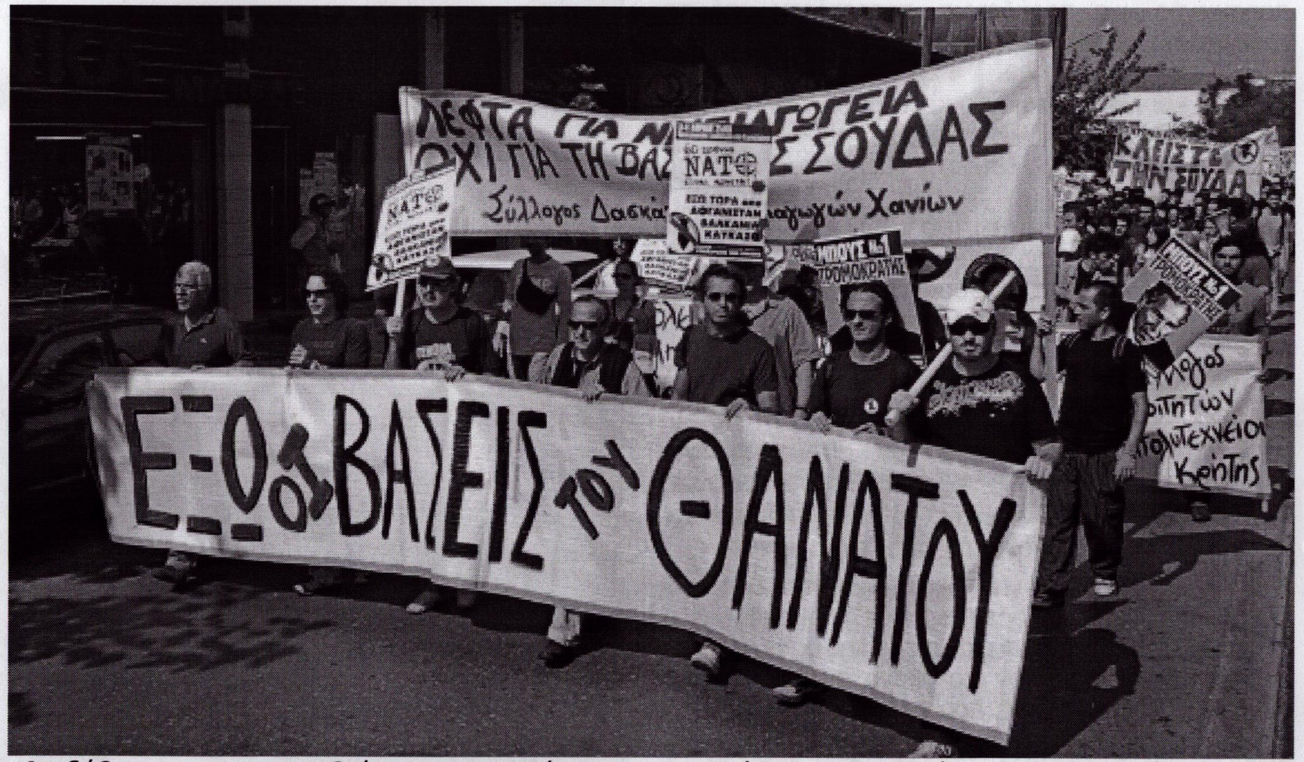

Διαδήλωση για το κλείσιμο της Βάσης στη Σούδα στα πλαίσια της καμπάνιας "60 χρόνια ΝΑΤΟ είναι αρκετά"

τις ΗΠΑ για τον περιορισμό των εξοπλισμών, άνοιξε την ρωσική οικονομία στην διεθνή αγορά σε μια προσπάθεια να καλύψει την χρόνια καθυστέρησή της και προσπάθησε να εκτονώσει την κοινωνική ένταση με την «Γκλασνόστ» (διαφάνεια) –με ανοίγματα προς τη δημοκρατία. Αλλά απέτυχε. Το 1989 οι χώρες της Ανατολικής Ευρώπης –η «κληρονομιά» της συμφωνίας της Γιάλτας– εξεγέρθηκαν, έδιωξαν τις φιλορωσικές ηγεσίες και αποσπάστηκαν από τον έλεγχο της Μόσχας. Λίγους μήνες αργότερα η ίδια η ΕΣΣΔ διαλύθηκε: η Ουκρανία, η Λευκορωσία, η Αρμενία, η Γεωργία κλπ έγιναν ανεξάρτητες δημοκρατίες. Ο έλεγχος της Μόσχας περιορίστηκε στα εδάφη της Ρωσικής Δημοκρατίας –ενός κλάσματος μόνο της παλιάς της αυτοκρατορίας.

Το 1991 το Σύμφωνο της Βαρσοβίας ανακοίνωσε επίσημα την διάλυσή του. Στην Δύση η άρχουσα τάξη πανηγύριζε. Η ελευθερία είχε νικήσει, έλεγαν. Τώρα μπροστά στην ανθρωπότητα ανοίγεται μια νέα περίοδος ειρήνης, αφοπλισμού, δημοκρατίας, ανάπτυξης και ευημερίας. Το ΝΑΤΟ, προέβλεπαν πολλοί, ήταν πια άχρηστο. Το αντίπαλο δέος είχε πάψει να υπάρχει. Καιρός του ήταν να διαλυθεί.

Αντί να διαλυθεί, όμως, το ΝΑΤΟ αναβαθμίστηκε. Το ΝΑΤΟ βρήκε μέσα σε αυτή τη νέα περίοδο του ιμπεριαλισμού μια νέα αποστολή: έγινε ένα από τα βασικά εργαλεία «προσάρτησης» των παλιών εδαφών της ρωσικής αυτοκρατορίας στη Δύση. Και ταυτόχρονα ένας από τους βασικούς μηχανισμούς περικύκλωσης της Ρωσίας, που παρόλο που έχει πάψει να είναι υπερδύναμη εξακολουθεί να είναι μια από τις μεγάλες δυνάμεις του πλανήτη με χιλιάδες πυρηνικά όπλα στην κατοχή της.

Περικύκλωση

Το 1995 το ΝΑΤΟ εγκατέστησε μια δύναμη 60.000 στρατιωτών στην πρώην Γιουγκοσλαβία –μια χώρα που με βάση τις συμφωνίες της Γιάλτας «ανήκε» κατά 50% στην Ρωσία και κατά 50% στη Δύση – για να επιτηρεί την εκεχειρία στην Βοσνία–Ερζεγοβίνη, υποτίθεται. Λίγο αργότερα συμμετείχε στον βομβαρδισμό της Σερβίας – με πρόσχημα την απελευθέρωση του Κοσσυφοπέδιου. Το 1999 η Τσεχία, μια από τις χώρες του παλιού συμφώνου της Βαρσοβίας εντάχθηκε στο ΝΑΤΟ. Σήμερα έχουν ενταχθεί στο ΝΑΤΟ όλες σχεδόν οι χώρες της Ανατολικής Ευρώπης: η Ουγγαρία, η Βουλγαρία, η Ρουμανία, η Σλοβακία, η Πολωνία. Το ΝΑΤΟ έχει απλώσει τα πλοκάμια του ακόμα και μέχρι τις χώρες της Βαλτικής –την Λιθουανία, την Εσθονία και την Λετονία, τρείς δημοκρατίες που ανήκαν μέχρι το 1991 στην ίδια την Σοβιετική Ένωση. Οι ΗΠΑ έχουν εγκαταστήσει στρατιωτικές βάσεις σε τέσσερις ακόμα πρώην σοβιετικές δημοκρατίες –το Ουζμπεκιστάν, το Τατζικιστάν, το Κιργιστάν και το Τουρκμενιστάν. Η εξάπλωση του ΝΑΤΟ θα έφτανε στο απόγειό της με την ενσωμάτωση της Γεωργίας και της Ουκρανίας –αλλά όπως φάνηκε οι «αντιρρήσεις» της Ρωσίας (τις οποίες, όπως φαίνεται είχαν προβλέψει πολύ καλύτερα από τον Μπους ο Σαρκοζί και η Μέρκελ) αποδείχτηκαν πολύ πιο ισχυρές από τα όνειρα του Μπους και της Κοντολίζα Ράις. Και αυτό δεν είναι καθόλου τυχαίο.

Το 1989 οι ΗΠΑ νίκησαν στον Ψυχρό Πόλεμο. Η κατάρρευση της ΕΣΣΔ άφησε την Αμερική μοναδική υπερδύναμη σε ολόκληρο τον πλανήτη. Αλλά το «βασίλειο» που κληρονόμησε αποδείχτηκε πολύ μεγάλο για να μπορεί να το ελέγξει. Το 1944–45 όταν ο Ρούσβελτ και ο Στάλιν, οι ηγέτες της Αμερικής και της Ρωσίας, μοίραζαν μεταξύ τους τον κόσμο με τις συμφωνίες της Γιάλτας, οι ΗΠΑ ήταν αδιαμφισβήτητα το εργοστάσιο και η τράπεζα του πλανήτη. Σήμερα οι ΗΠΑ εξακολουθούν να είναι η μεγαλύτερη οικονομία του κόσμου –αλλά το μερίδιό τους έχει πέσει δραματικά. Το 1945 το 50% της παγκόσμιας βιομηχανικής

παραγωγής, για παράδειγμα, προερχόταν από τα εργοστάσια των ΗΠΑ. Σήμερα το ποσοστό αυτό έχει πέσει σχεδόν στο 20%. Γερμανικά, γιαπωνέζικα, κινέζικα και ινδικά προϊόντα κατακλύζουν σήμερα τις αμερικανικές αγορές. Αυτή η σχετική συρρίκνωση της οικονομικής της θέσης θέτει την αμερικάνικη άρχουσα τάξη αντιμέτωπη με φοβερά προβλήματα: η ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεών της, από μόνη της, για να χρησιμοποιήσουμε την δική τους ορολογία, δεν αρκεί ούτε για να εξασφαλίζει αγορές για τα προϊόντα τους, ούτε για να βρίσκει φτηνές πρώτες ύλες, ούτε για να εξασφαλίζει φτηνές πιστώσεις, ούτε για να εγγυάται ότι το δολάριο θα γίνεται παντού αποδεκτό σαν το «ντε φάκτο» παγκόσμιο νόμισμα.

Για να κρατηθεί, σε πείσμα της οικονομικής της συρρίκνωσης, στην κορυφή του πλανήτη η αμερικάνικη άρχουσα τάξη έχει μόνο έναν τρόπο: τα όπλα και την στρατιωτική βία.

Σήμερα, στην εποχή υποτίθεται του αφοπλισμού και της ειρήνης, οι ΗΠΑ ξοδεύουν κάθε χρόνο ιλιγγιώδη ποσά για εξοπλισμούς –περισσότερα από όσα ξοδεύουν οι δέκα επόμενες στον κατάλογο των χωρών με μεγάλους εξοπλιστικούς προϋπολογισμούς μαζί! Το πρόβλημα της αμερικάνικης άρχουσας τάξης είναι, όμως, ότι παρά τους φοβερούς εξοπλισμούς και παρά τις συμμαχίες που καταφέρνει να κερδίζει –άλλοτε με υποσχέσεις, παροχές και δωροδοκίες και άλλοτε με απειλές, δημιουργία τετελεσμένων και εκβιασμούς– δεν καταφέρνει να επιβάλλει την «τάξη» στην αυτοκρατορία της. Για την άρχουσα τάξη των ΗΠΑ, όμως, δεν υπάρχει οδός επιστροφής: η υποχώρηση από το Ιράκ ή το Αφγανιστάν ισοδυναμεί με παραίτηση από τον ρόλο της υπερδύναμης. Το τι συνέπειες μπορεί να έχει κάτι τέτοιο για μια χώρα το είδαμε πολύ πρόσφατα, το 1991 με την περίπτωση της Ρωσίας. Και το τελευταίο πράγμα που ονειρεύονται ο Μπους, ο Μακ Κέιν ή ο Ομπάμα είναι να έχει η Αμερική την τύχη της παλιάς Σοβιετικής Ένωσης.

Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα σήμερα αυτής της αποτυχίας να επιβάλλει οποιαδήποτε τάξη είναι το Αφγανιστάν –ο πιο αιματηρός πόλεμος στην μέχρι τώρα ιστορία του ΝΑΤΟ.

Πριν από δυο μόλις χρόνια οι ΗΠΑ παρέδωσαν την διοίκηση των "συμμαχικών" επιχειρήσεων στο Αφγανιστάν στους ΝΑΤΟϊκούς εταίρους σε μια προσπάθεια να εξοικονομήσουν δυνάμεις για τον πολύ δυσκολότερο, όπως έμοιαζε τότε, πόλεμο στο Ιράκ. Σήμερα το Αφγανιστάν έχει γίνει για τον Μπους και τους δυτικούς φίλους του ένας δεύτερος εφιάλτης. Οι δυνάμεις κατοχής είναι στην πραγματικότητα, ακριβώς όπως και στο Ιράκ, εγκλωβισμένες χωρίς καμιά ορατή διέξοδο διαφυγής.

Αντιπολεμικό κίνημα

Στις 3–4 Απρίλη οι ηγέτες του ΝΑΤΟ θα συγκεντρωθούν στο Στρασβούργο, σε μια πόλη στα σύνορα ανάμεσα στην Γαλλία και την Γερμανία για να γιορτάσουν, με μια μεγάλη σύνοδο κορυφής και μια σειρά από δημόσιες, πανηγυρικές εκδηλώσεις, τα 60 γενέθλια του διαβόητου οργανισμού.

Το αντιπολεμικό κίνημα έχει αποφασίσει να ακυρώσει αυτή την προκλητική φιέστα. Τον Ιούνη έγινε στο

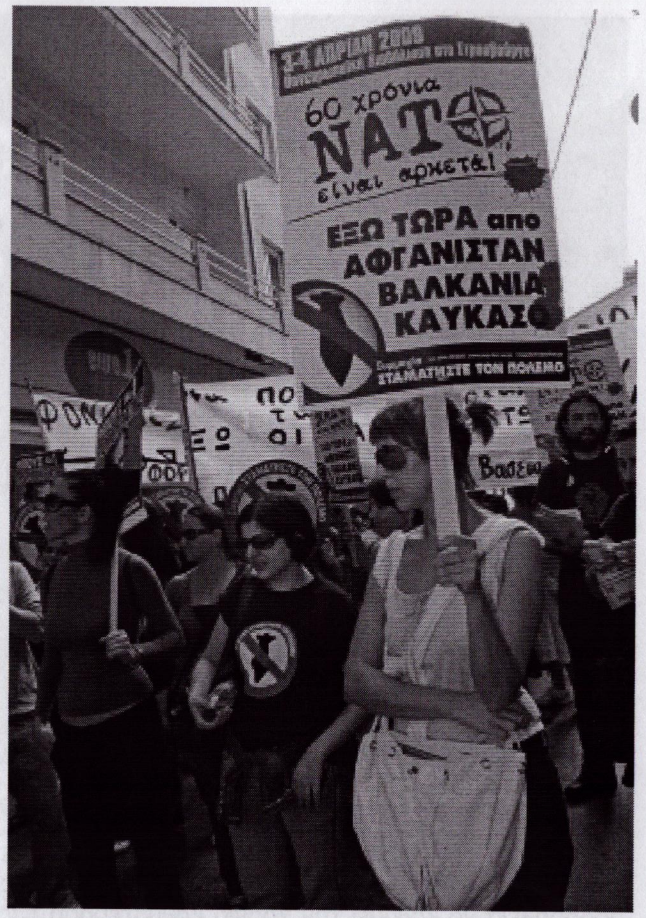

Ανόβερο της Γερμανίας, στα πλαίσια ενός συνεδρίου ενάντια στην αποστολή των γερμανικών στρατευμάτων στο Αφγανιστάν, μια διεθνής συνάντηση εκπροσώπων αντιπολεμικών κινημάτων και οργανώσεων από την Ευρώπη και τις ΗΠΑ. Στην συνάντηση αυτή αποφασίστηκε η δημιουργία μιας πλατιάς και ανοιχτής πρωτοβουλίας με τίτλο "60 χρόνια ΝΑΤΟ είναι αρκετά" η οποία θα αναλάβει να οργανώσει και να συντονίσει, στο Στρασβούργο, τις ίδιες μέρες που θα γίνονται οι γιορταστικές εκδηλώσεις, τις διάφορες δράσεις του κινήματος. Οι πρώτες ιδέες περιλαμβάνουν την οργάνωση μιας αντισυνόδου, μια μεγάλη διαδήλωση, περικυκλώσεις του συνεδριακού κέντρου, αντιπολεμικές πολιτιστικές εκδηλώσεις και άλλα.

Για την προετοιμασία των εκδηλώσεων η πρωτοβουλία οργανώνει προπαρασκευαστική συνέλευση στην Στουτγάρδη της Γερμανίας τον Οκτώβρη. Οι εκδηλώσεις στο Στρασβούργο/Κελ (το Στρασβούργο είναι στην δυτική, γαλλική πλευρά των συνόρων, το Κελ στην γερμανική) θα είναι η κορύφωση μιας ολόκληρης σειράς από δράσεις σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Η Συμμαχία Σταματείστε τον Πόλεμο Κύπρος θα συμμετέχει σε αυτές τις εκδηλώσεις και για το σκοπό αυτό έχει καλέσει όλες τις ελληνοκυπριακές και τουρκοκυπριακές αντιπολεμικές οργανώσεις, κινήσεις, συνδικάτα και όσους άλλους θέλουν να συνδιοργανώσουμε μια τέτοια καμπάνια και στη Κύπρο με ιδιαίτερη έμφαση στο ξήλωμα των Βάσεων. Στο τέλος του Νιόβρη γίνεται στην Ελλάδα, στην Αθήνα, διάσκεψη των αντιπολεμικών κινημάτων των Βαλκανίων και της Μ Ανατολής. Θα είμαστε εκεί για να συντονίσουμε τη δράση μας μαζί τους.

Κοινή πλατφόρμα ειρήνης

Στιγμές από τον Απρίλη του 2003 όταν είχαν ανοίξει τα οδοφράγματα ξανάζησε η περιοχή του Λήδρα Πάλας την 1η Σεπτεμβρίου, μέρα που γιορτάζεται σαν Παγκόσμια Μέρα Ειρήνης. Χίλιοι και πλέον διαδηλωτές της ειρήνης, από τις δυο πλευρές ένωσαν τις φωνές τους για την ειρήνη στη νεκρή ζώνη στο δρόμο μπροστά από το Λήδρα Πάλας, και ξανάζησαν στιγμές από τότε που άνθρωποι και από τις δυο πλευρές του νησιού έσμιγαν κατά χιλιάδες με αγκαλιές και φιλιά, χορεύοντας το χορό της ειρήνης. Σκηνές που σχεδόν ξεχάσαμε τον τελευταίο καιρό. Σκηνές που μπόρεσαν να επαναληφθούν με την εκδήλωση ειρήνης που οργάνωσε η «Πλατφόρμα Ειρήνης» των Τουρκοκυπρίων σε συνεργασία με πολλές Ελληνοκυπριακές οργανώσεις.

Η εκδήλωση ξεκίνησε με δυο ξεχωριστές πορείες, η μια ξεκίνησε από την Πλατεία Ελευθερίας στην Νότια Λευκωσία με τη συμμετοχή Ελληνοκυπρίων και η άλλη από το Πάρκο Kumulu στη Βόρεια Λευκωσία με τη συμμετοχή των Τουρκοκυπρίων. Οι δυο πορείες, αφού πορεύθηκαν από κεντρικούς δρόμους της Πόλης κατέληξαν και ενώθηκαν στο δρόμο που περνά έξω από το Λήδρα Πάλας, όπου οι οργανωτές είχαν στήσει μια εξέδρα από την οποίαν απεύθυναν σύντομους χαιρετισμούς για να την παραδώσουν στα μουσικά σχήματα Sol Anahtarı και αργότερα στους Αδάμο Κατσιαντώνη και Γιλτάζ Ταχσίν) Ήταν πράγματι μια συγκινητική εκδήλωση με τον κόσμο να αγκαλιάζεται και να χορεύει στους ρυθμούς της συμφιλίωσης γύρω από τα κεριά που σχημάτιζαν το σύμβολο της ειρήνης. Ιδιαίτερη εντύπωση έκαναν και οι σωσίες των Ταλάτ και Χριστόφια που έκαναν την εμφάνιση τους στην εκδήλωση αγκαλιασμένοι συνοψίζοντας έτσι και το μήνυμα–σύνθημα της όλης εκδήλωσης: «Θέλουμε ειρήνη εδώ και τώρα» ενόψει και των συνομιλιών που θα ξεκινούσαν δυο μέρες αργότερα.

Η εκδήλωση όμως αυτή δεν έγινε απλά για να πανηγυρίσουμε την έναρξη των συνομιλιών. Η έναρξη των συνομιλιών αναπτέρωσε πράγματι την ελπίδα σε πολλούς ακτιβιστές της ειρήνης και της επανένωσης ότι αυτή τη φορά θα υπάρξει μια θετική κατάληξη. Οι δυσκολίες όμως που εμφανίζονται στις συνομιλίες φαίνεται να σπρώχνουν ακόμη περισσότερο τον κόσμο να θέλει να κάνει κάτι και να μην μένει απλώς θεατής με το κίνδυνο να βρεθούμε ξανά σε ένα νέο αδιέξοδο. Η εκδήλωση είχε στόχο να στείλει το μήνυμα ότι υπάρχει κόσμος που αναγνωρίζει ότι δεν αρκεί να κάθεται σπίτι του και να περιμένει τους ηγέτες του να πάρουν τις σωστές αποφάσεις. Ένας κόσμος που είναι διατεθειμένος να στηρίξει τους δυο ηγέτες απέναντι στις επιθέσεις που δέχονται από τους εθνικιστές, αλλά και την ίδια ώρα να τους πιέσει να δείξουν πνεύμα συνεργασίας και και τη θέληση για υποχωρήσεις για να μπορέσει να υπάρξει μια κοινά αποδεκτή διευθέτηση του προβλήματος.

Αυτό το αίσθημα το αφουγκράστηκαν τόσο η Πλατφόρμα Ειρήνης, που μέχρι σήμερα αποτελείται μόνο από Τουρκοκυπριακές οργανώσεις, και οι υπόλοιπες Ελληνοκυπριακές οργανώσεις που οργάνωσαν από κοινού αυτήν την εκδήλωση. Και γι' αυτό το λόγο οι οργανωτές, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι, έχουν αποφασίσει την δημιουργία μιας κοινής Πλατφόρμας Ειρήνης που να κινείται σε αυτά τα πλαίσια. Μιας Πλατφόρμας που να απευθύνεται πλατιά και στόχο να έχει την δημιουργία ενός μαζικού κινήματος. Για αυτό και θα πρέπει να έχει ένα ελάχιστο πολιτικό πρόγραμμα και ένα κοινό πρόγραμμα δράσης με στόχο την κινητοποίηση όλων αυτών που σήμερα θέλουν να δουν μια ειρηνική επανένωση του νησιού μας μέσα από μια διευθέτηση που να σέβεται τα δικαιώματα όλων των κατοίκων του. Ένα πρόγραμμα που να στηρίζεται σε απλές αρχές, όπως:

– ειρήνη στη Κύπρο και στο κόσμο

– ενάντια στον εθνικισμό και τον ρατσισμό

– συμφιλίωση και επαναπροσέγγιση, με ιδιαίτερη έμφαση στη νεολαία και την εκπαίδευση.

– για μια δημοκρατική διευθέτηση που να οδηγεί στην επανένωση του νησιού μας μέσα από μια δικοινοτική, διζωνική, ομοσπονδία με πολιτική ισότητα

– που να είναι ενάντια στις ξένες επεμβάσεις και την χρησιμοποίηση του νησιού μας σαν ορμητήριο ενάντια σε άλλους λαούς.

– που να υποστηρίζει τις συνομιλίες και τις πρωτοβουλίες των ηγεσιών των δύο πλευρών που στοχεύουν στην ειρηνική διευθέτηση του προβλήματος και προωθούν τη συμφιλίωση και τη συνεργασία ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δύο κοινοτήτων.

– που να πιέζει τις ηγεσίες να υλοποιήσουν τις υποσχέσεις τους και να είναι έτοιμη να τις κοντράρει όταν παραβιάζουν τις υποσχέσεις τους ή κάνουν υποχωρήσεις στους εθνικιστές.

– που να υποστηρίζει κάθε μέτρο οικοδόμησης εμπιστοσύνης και το άνοιγμα των οδοφραγμάτων.

Η δημιουργία μιας τέτοιας κοινής πλατφόρμας μπορεί να φαντάζει δύσκολη αλλά έχουμε ένα πλούτο εμπειριών μέσα από κοινές παρεμβάσεις και εκδηλώσεις. Εξάλλου η ίδια η εκδήλωση της 1ης Σεπτεμβρίου δεν ήρθε από τον ουρανό. Ήρθε σαν συνέχειας της συνεργασίας μεταξύ Ελληνοκυπριακών και Τουρκοκυπριακών οργανώσεων και φορέων τα τελευταία χρόνια και ιδιαίτερα της φετινής Πρωτομαγιάς και των εκδηλώσεων για το άνοιγμα της Λήδρας.

Ακόμη οι εμπειρίες που κουβαλούν μαζί τους τα συνδικάτα και οι οργανώσεις που συμμετέχουν ήδη στη Πλατφόρμα Ειρήνης, οι εμπειρίες των εκπαιδευτικών από τις κοινές τους παρεμβάσεις στο χώρο της εκπαίδευσης, οι εμπειρίες από εκδηλώσεις όπως τα δικοινοτικά μνημόσυνα που οργανώνει κάθε Ιούλη η «Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο» είναι ένας πλούτος που μπορούμε να αξιοποιήσουμε για να μπορέσουμε να κτίσουμε ένα πραγματικά μαζικό κίνημα. Ένα μαζικό κίνημα που να μην αφήσει να χαθούν άλλες ευκαιρίες για μια ειλικρινή επαναπροσέγγιση, για μια λύση που να ενώσει τον κόσμο της Κύπρου, όχι μόνο γεωγραφικά με την άρση των οδοφραγμάτων, αλλά και πραγματικά στα μυαλά και τις καρδιές.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί έβαλαν φωτιά στον Καύκασο

Για επτά μέρες το Αύγουστο ο κόσμος παρακολουθούσε κάπως ξαφνιασμένα τα γεγονότα και την εξέλιξη του πολέμου στον Καύκασο. Η Ρωσία μπήκε στην Γεωργία για να στηρίξει την περιοχή Οσετία που η κυβέρνηση του Μιχαήλ Σαακασβίλι πολιορκούσε με σκληρή αιματηρή επίθεση.

Ιστορική εισαγωγή

Η περιοχή του Καυκάσου ήταν μέρος της ρωσικής αυτοκρατορίας κάτω από την δυναστεία των Τσάρων. Για χρόνια η γλώσσα και κουλτούρα της Οσετίας καταπιέζονταν μέχρι που το 1917 η ρωσική επανάσταση έφερε ριζικές αλλαγές. Το 1922 η Νότια Οσετία και Αμπχαζία αναγνωρίστηκαν σαν αυτόνομες περιοχές της Γεωργίας. Με την κατάρρευση όμως της Σοβιετικής Ένωσης το 1989 η κυβέρνηση της Γεωργίας κατάργησε την αυτονομία αυτή και λίγους μήνες μετά κήρυξε ανεξαρτησία ενσωματώνοντας έτσι αυτές τις δύο περιοχές.

Η Οσετία αντέδρασε και με την σειρά της κήρυξε κι αυτή ανεξαρτησία από την Γεωργία. Αν και δεν αναγνωρίστηκε από άλλες χώρες μέλη του ΟΗΕ, με την βοήθεια της Ρωσίας κατάφερε να διώξει τον στρατό της Γεωργίας από το έδαφος της.

Επέκταση του ΝΑΤΟ

Με την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, οι ΗΠΑ παρέμειναν η μόνη υπερδύναμη. Στα χρόνια που ακολούθησαν το ΝΑΤΟ άπλωσε τα πλοκάμια του στην ανατολική Ευρώπη. Το 1999 η Τσεχία, μια από τις χώρες του παλιού συμφώνου της Βαρσοβίας εντάχθηκε στο ΝΑΤΟ. Σήμερα έχουν ενταχθεί στο ΝΑΤΟ όλες σχεδόν οι χώρες της Ανατολικής Ευρώπης: η Ουγγαρία, η Βουλγαρία, η Ρουμανία, η Σλοβακία, η Πολωνία. Στο ΝΑΤΟ εντάχτηκαν ακόμα και χώρες της Βαλτικής, η Λιθουανία, Εσθονία και Λετονία, τρεις δημοκρατίες που ανήκαν μέχρι το 1991 στην ίδια την Σοβιετική Ένωση. Οι ΗΠΑ έχουν εγκαταστήσει στρατιωτικές βάσεις σε τέσσερις ακόμα πρώην σοβιετικές δημοκρατίες, το Ουζμπεκιστάν, το Τατζικιστάν, το Κιργιστάν και το Τουρκμενιστάν.

Η εξάπλωση του ΝΑΤΟ θα έφτανε στο απογειό της με την ενσωμάτωση της Γεωργίας και της Ουκρανίας, αλλά όπως φάνηκε οι 'αντιρρήσεις' της Ρωσίας αποδείχτηκαν πολύ πιο ισχυρές από τα όνειρα του Μπους και της Κοντολίζα Ράις.

Χαστούκι στον Μπους

Η σημερινή κυβέρνηση της Γεωργίας του Μιχαήλ Σαακασβίλι είναι μια από τις πιο φιλοδυτικές χώρες στην περιοχή του Καυκάσου και θερμός υποστηρικτής του "πολέμου κατά της τρομοκρατίας". Η Γεωργία, μια χώρα με τον μισό περίπου πληθυσμό της Ελλάδας, με 2.000 στρατό είναι μετά τις ΗΠΑ και την Βρετανία η τρίτη ξένη δύναμη, σε αριθμό στρατιωτών, στο Ιράκ. Ο στρατιωτικός προϋπολογισμός της Γεωργίας έχει αυξηθεί κατά 4.000% από το 2003 μέχρι σήμερα.

Με το χαστούκι αυτό η Ρωσία έστειλε ένα μεγάλο μήνυμα στη Αμερική και ΝΑΤΟ. Η εφημερίδα Financial Times με λύπη έγραψε "Η Μόσχα τιμώρησε την φιλοδυτική Τιφλίδα [η πρωτεύουσα της Γεωργίας] γιατί προσπάθησε να ενταχθεί στο ΝΑΤΟ και έδειξε, με ταπεινωτικό τρόπο, τα όρια της δυτικής υποστήριξης προς τους συμμάχους τους στην περιοχή της πρώην Σοβιετικής Ένωσης... Μέχρι τώρα η Δύση ανάγκαζε την Ρωσία να αποδέχεται την εξάπλωση του ΝΑΤΟ, στοιχηματίζοντας (ορθά) ότι η Μόσχα ήταν πολύ αδύναμη για να αντιδράσει. Η Ρωσία έδειξε τώρα ότι αυτό δεν ισχύει πια".

Με άλλα λόγια, η Ρωσία ανακοίνωσε ξεκάθαρα στη Δύση 'ως εδώ και μι παρά πέρα'. Ο πρώην Αμερικανός πρέσβης στη Μόσχα James Collins είπε στη εφημερίδα New York Times «έχουμε αποτύχει να εκτιμήσει πως η Ρωσία είναι πράγματι πολύ σοβαρή όταν λέει 'έχουμε συμφέροντα και θα τα υπερασπιστούμε'.»

Συμφέροντα και πετρέλαιο

Οι παλιές αντιμέτωπες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις το 19^{ου} αιώνα Αγγλία και Γαλλία μερικές φορές έκαναν αποικίες ολόκληρες περιοχές στην Αφρική μόνο και μόνο για να εμποδίσουν αυτές τις χώρες να έρθουν κάτω από τον κηδεμονία της αντίπαλης ιμπεριαλιστικής δύναμης. Ο οικονομικός συναγωνισμός μεταξύ μεγαλό-εταιριών πάντα οδηγεί σε οικονομικό, πολιτικό και στρατιωτικό ανταγωνισμό μεταξύ χώρες κράτη. Το 'κρυφτό χέρι' της αγοράς χρειάζεται την σιδερένια γροθιά του κράτους. Κι' αν ο έλεγχος μιας περιοχής από μόνο της είναι αρκετός για επέμβαση, πόσο μάλλον ο έλεγχος μιας τόσο σημαντική περιοχή όσο ο Καύκασος που όχι μόνο έχει τρομερά σημαντική στρατηγική σημασία αλλά περιτριγυρίζετε με περιοχές πλούσιες από πετρέλαιο.

Η Γεωργία έχει σύνορα με την Τουρκία και Ιράν δύο χώρες σημαντικές για τον έλεγχο της Μέσης Ανατολής. Μέσω της Γεωργίας υπάρχουν αγωγοί πετρελαίου και φυσικού αερίου. Από το Πακού του Αζερμπαϊτζάν μέσω Γεωργίας μεταφέρετε πετρέλαιο στο λιμάνι Σεϊχάν της Τουρκίας. Ενας δεύτερος αγωγός από το Αζερμπαϊτζάν

Τους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστών πληρώνουν οι απλοί άνθρωποι με τη ζωή τους, με τη προσφυγιά και τη καταστροφή

καταλήγει στο λιμάνι Σούπσα της Γεωργίας στην Μαύρη Θάλασσα. Ένας τρίτος αγωγός (the Nabucco pipeline) προγραμματίζετε να περνά από Γεωργία και Τουρκία και να καταλήγει Κεντρική Ευρώπη και Αυστρία.

Ποιος πληρώνει τα σπασμένα

Φαινομενικά ο πόλεμος ήταν για το μέλλον της Νότιας Οσετίας και Αμπχαζία. Στην πραγματικότητα αυτοί οι πόλεμοι δεν έχουν να κάνουν με τον 'πόλεμο ενάντια της τρομοκρατίας' ούτε για την ειρήνη και δημοκρατία αλλά έχουν να κάνουν με τον έλεγχο και επιβολή μεγάλων δυνάμεων πάνω σε όλο και περισσότερα μέρη στον κόσμο. Η Αμερική έχει μετατρέψει τον αρχικό ρόλο του ΝΑΤΟ από αντίβαρο στη Σοβιετική Ένωση (κατά την διάρκεια του ψυχρού πολέμου) σε όργανο της Αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής, επέμβασης, εισβολής και έλεγχο. Η Ρωσία μετά από το σοκ του 1989 και την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης έρχεται τώρα να δηλώσει ξεκάθαρα πως και αυτή έχει ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και είναι διατεθειμένη να επέμβει για να τα στηρίξει.

Με τον πόλεμο αρκετός απλός κόσμος έχασε τη ζωή του, τραυματίστηκε, έγινε άστεγος κλπ. Η Ιρίνα Γκαγκλόγεβα αυτόπτης μάρτυρας, δήλωσε, "Από τις 3.30 μ.μ. οι γεωργιανές δυνάμεις επανέλαβαν τον εντατικό βομβαρδισμό πόλεων στη Νότια Οσετία, χρησιμοποιώντας διάφορα είδη οπλισμού, περιλαμβανομένων και βαρέων όπλων". Η Λάρισα Σοτιέβα, έδωσε την έξης περιγραφή 'Μια μαζική Γεωργιανή επίθεση άρχισε ενάντια στη πόλη. Για 14 ώρες μας πυροβολούσαν αδιάκοπα με όλων των ειδών βαρέων όπλων και την στήριξη της Γεωργιανής αεροπορίας. Στη πόλη έγιναν σφοδρές μάχες και την νύχτα ένα μεταλλικό χαλάζι μετέτρεψε την πόλη σε ερείπιο.' Οι βομβαρδισμοί δεν διέκριναν μεταξύ στρατιωτικών στόχων και αμάχων. Με τι σειρά τους οι Ρώσοι βομβάρδισαν αλλεπάλληλα την Τιφλίδα. Όπως συνήθως ο άμαχος πληθυσμός ήταν το μεγάλο θύμα.

Ο Λένιν έγραψε κάποτε πως για τους Φιλισταίους αυτό που έχει μεγάλη σημασία είναι θέματα όπως ποιος έριξε την πρώτη σφαίρα ποιος έκανε το πρώτο βήμα ενώ για τους σοσιαλιστές για κάθε διαμάχη, σημασία έχει το ποιος είναι ο καταπιεστής και ποιος ο καταπιεσμένος. Είμαστε πάντα με το μέρος των καταπιεσμένων.

Δεν μπορούμε να στηρίξουμε καμιά πλευρά αυτού του πολέμου. Οι κυβερνήσεις Αμερικής, Ρωσίας, Γεωργίας όπως και το καθεστώς στην Νότια Οσετία είναι όλες καταπιεστικές και αντιδραστικές που δεν στηρίζουν τα συμφέροντα του απλού κόσμου και την εργατική τάξη αλλά κοιτάζουν πώς να επεκτείνουν τα δικά τους συμφέροντα και αυτά της τάξης τους. Είναι καιρός να επαναλάβουμε το παλαιό τσιτάτο 'ούτε Ουάσιγκτον ούτε Μόσχα αλλά διεθνής σοσιαλισμός'.

Δημήτρης Χ" Δημητρίου

ΔΙΑΤΡΟΦΙΚΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΖΕΙ ΤΕΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ

Τον Σεπτέμβριο οι μεγαλύτερες γαλακτοκομικές βιομηχανίες της Κίνας αναγκάστηκαν να αποσύρουν τα προϊόντα τους μετά το ξέσπασμα του σκανδάλου πώλησης μολυσμένου παιδικού γάλακτος. Σχεδόν 53000 παιδιά αρρώστησαν λόγω της χρήσης δηλητηριασμένου γάλακτος με μελαμίνη. Το υγρό γάλα που χρησιμοποιούταν σαν πρώτη ύλη για την κατασκευή του βρεφικού γάλακτος σε σκόνη, νερώθηκε με το χημικό μελαμίνη, ένα χημικό που χρησιμοποιείται στην βιομηχανία πλαστικού, για να φαίνεται ότι διαθέτει πιο ψηλά επίπεδα πρωτεϊνών.

Πάνω από 20 εταιρίες βρεθήκαν με μολυσμένα προϊόντα ανάμεσα τους και η Yili, σπόνσορας των Ολυμπιακών αγώνων του Πεκίνου. Οι γνωστές σοκολατοβιομηχανίες Cadbury και Nestle, απέσυραν όλα τα προϊόντα τους που παράχθηκαν στην Κινα από μια σειρά χώρες μεταξύ αυτών χώρες της ΕΕ, Αυστραλία, Σιγκαπούρη, Μαλαισία, ΗΠΑ.

«Στην μια πλευρά οι Ολυμπιακοί, με τα τραγούδια και τους χορούς! Από την άλλη τα μικρά παιδιά που δηλητηριάστηκαν από ακατάλληλο γάλα. Είναι αυτό ο «Ένας Κόσμος, Ένα Όνειρο;» Τα θύματα είναι αθώα παιδιά. Ποιος θα αναλάβει την ευθύνη γι αυτές τες απώλειες; ποιος θα διασφαλίσει την διατροφή μας;» έγραψε ένας ανώνυμος ΚινέΖος blogger στην ιστοσελίδα του NetEase. Τα πυροτεχνήματα των Ολυμπιακών έσβησαν, και άναψε το σκάνδαλο του μολυσμένου βρεφικού γάλακτος που δηλητηρίασε χιλιάδες παιδιά στην Κίνα οδηγώντας μερικά στο θάνατο και χιλιάδες άλλα στα νοσοκομεία. Μια εβδομάδα πριν την έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων στο Πεκίνο, οι αξιωματούχοι του ΚΚΚ πληροφορήθηκαν για το ακατάλληλο βρεφικό γάλα που παράχθηκε και διανεμήθηκε για κατανάλωση από τις μεγαλύτερες γαλακτοβιομηχανίες της Κίνας, αλλά τόσο το ΚΚΚ όσο και οι επιχειρήσεις που σπόνσαραν τους Ολυμπιακούς αποσιώπησαν το γεγονός για να μην τρομοκρατηθούν οι χιλιάδες τουρίστες, και για να μην χαλάσουν οι φιέστες και οι δουλειές που θα τους επέφεραν κέρδη. Οι τοπικοί αξιωματούχοι του ΚΚΚ επιβεβαίωσαν ότι καθυστέρησαν να ανακοινώσουν τις δηλητηριάσεις τον Αύγουστο, τονίζοντας ότι «όλες αυτές οι εταιρίες έχουν διασυνδέσεις με τις Αρχές, και ότι τα προϊόντα τους δεν υπόκειντο σε κανένα έλεγχο.» Το ειρωνικό είναι ότι όλοι αυτοί οι διευθυντές και τα στελέχη των πολυεθνικών και των θυγατρικών τους που έχουν επιχειρήσεις στην Κίνα, αγοράζουν είδη διατροφής από supermarkets όπως το Carrefour ή το Wal–Mart, που εισάγουν τρόφιμα από την Ε.Ε. ή τις ΗΠΑ και όχι εγχώρια κινέζικα προϊόντα. Ένας διευθυντής πολυεθνικής δήλωσε σε γνωστή εφημερίδα της Νέας Υόρκης ότι «προτιμούμε να αγοράζουμε εισαγόμενα και όχι ντόπια προϊόντα. Μπορούμε να βρούμε πολλά κινεζικά προϊόντα με ετικέτα «οργανικά», αλλά κανένας διευθυντής και στέλεχος πολυεθνικής δεν τολμά να αγοράσει κινέζικα.»

Η κατάσταση στην Κίνα είναι απλά ένα ακόμα παράδειγμα ενός παγκόσμιου καπιταλιστικού φαινόμενου: Χαμηλοί μισθοί, εκφυλισμός του βιοτικού επιπέδου, κατάργηση των εργατικών επιδομάτων, ανύπαρκτες υγιεινές συνθήκες εργασίας. Οι μισθοί που πληρώνουν οι πολυεθνικές στους Κινέζους εργάτες είναι το λιγότερο κατά 60% χαμηλότεροι από το κατώτερο μισθό που ορίζει ο ντόπιος νόμος. Ερευνα που πραγματοποιήθηκε το 2005 σε ένα εργοστάσιο παιγνιδιών στην Κίνα που κατασκευάζει παιγνίδια για την πολυεθνική Mattel, έδειξε ότι τα εξαντλητικά ωράρια που είναι αναγκασμένοι να εργάζονται οι Κινέζοι εργάτες κάθε εβδομάδα είναι περίπου 37 ώρες περισσότερες από το όριο που καθορίζει ο νόμος. Φυσικά για πληρωμή υπερωριών ούτε λόγος. Επίσης τον Αύγουστο του 2008, οι New York Times έγραφαν ότι «οι επιχειρήσεις στην προσπάθεια τους να μειώσουν όσο το δυνατό πιο πολύ τα κόστα παραγωγής στην Κίνα, έχουν καταργήσει κάθε ποιοτικό έλεγχο στα προϊόντα τους.» Επίσης η διαφθορά είναι διακλαδωμένη σε όλα τα επίπεδα διακυβέρνησης και της επιχειρηματικής λειτουργίας και είναι πολύ εύκολη η προσθήκη κάποιας ξένης ουσίας σε ένα προϊόν, για να εμφανίζεται πιο ελκυστικό στον καταναλωτή και να «δικαιολογείται» η αυξημένη τιμή του. Ανεξάρτητα με το τι ήθελε να παρουσιάσει το ΚΚΚ κατά την διάρκεια των Ολυμπιακών με τις φιέστες και τα πυροτεχνήματα, η Κίνα παραμένει η $3^{η}$ φτωχότερη χώρα του κόσμου σε θέματα υγιεινής και ελέγχου ποιότητας. Καθ όλη την διάρκεια των αγώνων, τα διεθνή πρακτορεία ειδήσεων ανακοίνωσαν αρκετές φορές πληροφορίες σχετικά με την διάθεση στο κοινό ψαριού με αντιβιοτικά, κοτόπουλου και αυγών με καρκινογόνα χημικά και ζυμαρικών με εντομοκτόνα.

Τα κόστα εξαγορασμού αξιωματούχων από τις πολυεθνικές για να κάνουν τα στραβά μάτια στους ελέγχους ποιότητας ξεπερνά τα 86 δις. δολάρια τον χρόνο σύμφωνα με την τελευταία έκθεση της αμερικάνικης οργάνωσης Carnegie Endowment for International Peace.

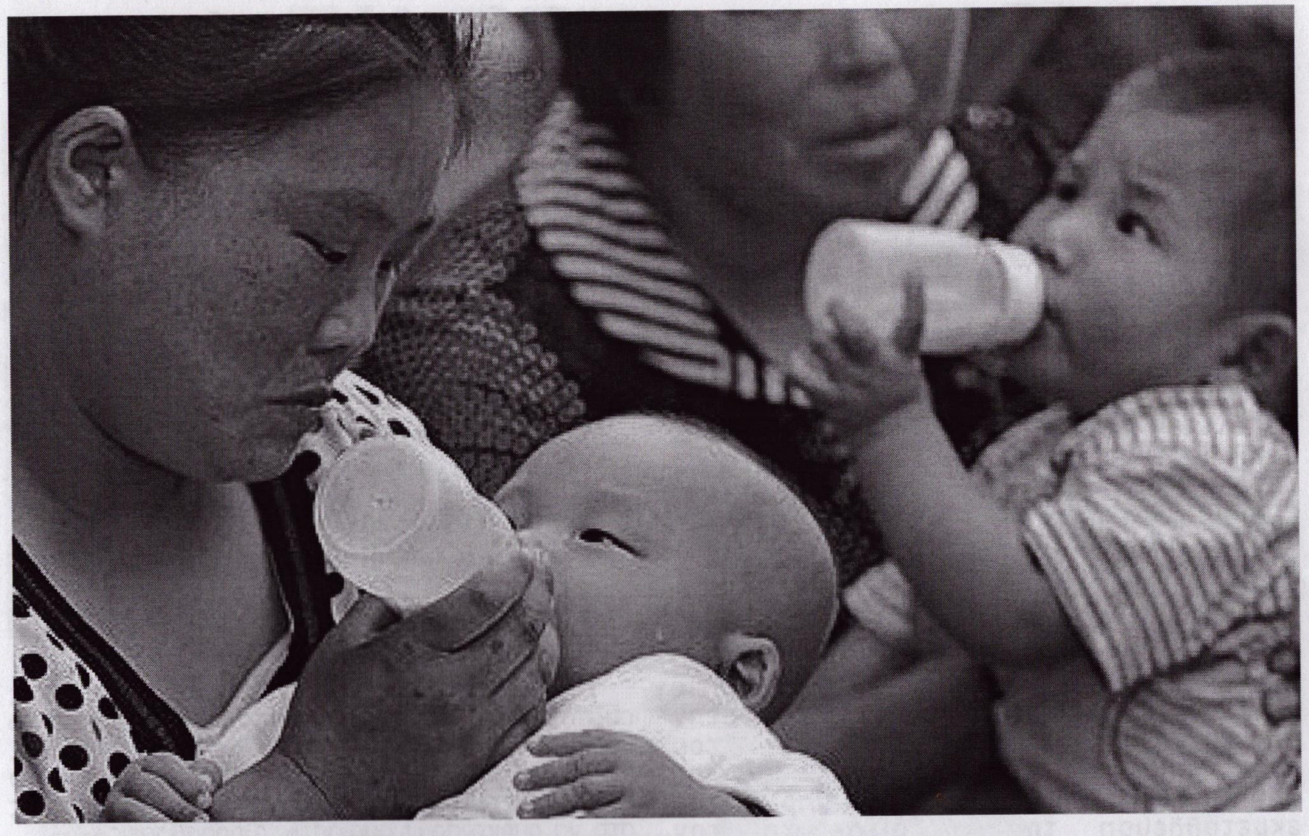

Διοξίνες, αφλατοξίνες, τοξικά παιγνίδια, ακατάλληλα εμφιαλωμένο νερό, τρόφιμα με αντιβιοτικά, χημικά και εντομοκτόνα, τα περιστατικά αυτά δεν συμβαίνουν μόνο κάπου μακριά όπως στην Κίνα, ακόμα και εδώ στην Κυπριακή Δημοκρατία τα σκάνδαλα αυτά έχουν απειλήσει την υγεία των απλών ανθρώπων. Με μοναδικό στόχο την αύξηση του κέρδους, οι καπιταλιστές σε όλο τον κόσμο παίζουν με την υγεία εκατομμυρίων ανθρώπων την στιγμή που οι τιμές όλων των προϊόντων αυξάνονται συνεχώς και η φτώχεια χτυπά όλο και περισσότερο τις εργατικές τάξεις τόσο στις αναπτυγμένες όσο και στις αναπτυσσόμενες χώρες. Ο ανταγωνισμός καθορίζει όλες τις επιχειρησιακές ενέργειες και πρακτικές των καπιταλιστών, από το τι θα παραχθεί και πόσο θα πουληθεί. Η άνοδος της τιμής του πετρελαίου οδηγεί τις επιχειρήσεις παγκόσμια σε πρακτικές που δεν σημαίνουν τίποτε άλλο παρά προσπάθεια μείωσης των κόστων παραγωγής όσο το δυνατό πιο πολύ. Σαν αποτέλεσμα των προσπαθειών αυτών πολλές πολυεθνικές έχουν ανοίξει εργοστάσια σε χώρε όπως πχ η Κίνα.

Από την άλλη πλευρά του νομίσματος βλέπουμε το τελευταίο διάστημα να έχουν πραγματοποιηθεί διαδηλώσεις για τη ακρίβεια των τροφίμων σε μια σειρά από χώρες όπως το Μεξικό, Αϊτή, Ακτή του Ελεφαντοστού, Γουινέα, Σενεγάλη, Μαυριτανία, Μαρόκο, Αίγυπτο, Υεμένη, Μοζαμβίκη, Ινδία και Ινδονησία. Το κυρίαρχο χαρακτηριστικό των «προγραμμάτων μείωσης της φτώχειας» που επιβλήθηκαν από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο την δεκαετία του 80, σε διάφορες φτώχιες χώρες ήταν μονοκαλλιέργειες που υποτίθεται θα τις βοηθούσε να είναι ανταγωνιστικές με τα προϊόντα τους στις διεθνής αγορές. Σύμφωνα με τα προγράμματα αυτά οι φτωχές χώρες θα μπορούσανε να χρησιμοποιήσουν τα κέρδη τους για να βοηθήσουν την βελτίωση και άνοδο του βιοτικού τους επίπεδου. Τέτοιες καλλιέργειες θεωρούνταν ο καφές, το βαμβάκι, ο καπνός, διάφορα φρούτα κλπ. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μειωθεί η καλλιέργεια τροφίμων αναγκαίων για την επιβίωση της πλειοψηφίας του πληθυσμού των χωρών αυτών, οδηγώντας τους μικροκαλλιεργητές και μικροκτηνοτρόφους στην καταστροφή και την φτώχεια. Η καλλιέργεια αποκλειστικά των προϊόντων αυτών, οδήγησε σε παραγωγές που υπερτερούσαν της ζήτησης τους διεθνώς. Το 2004 η παραγωγή καφέ ητάν διπλάσια από ότι η κατανάλωση του σε ολόκληρο τον κόσμο. Σαν αποτέλεσμα οι εμπορικές τιμές του καφέ έπεσαν διεθνώς κατά 2/3. Έτσι οι χώρες αυτές όχι μόνο δεν κατόρθωσαν ποτέ να αυξήσουν τα έσοδα τους από το εμπορίου, αλλά αντίθετα εξαρτήθηκαν όλο και πιο πολύ από τους δανεισμούς της Διεθνούς Τράπεζας.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία για το τι ευθύνεται για τις αυξήσεις των τιμών, την έλλειψη υγιεινής, ελέγχου ποιότητας και την ύπαρξη της φτώχειας. Ευθύνεται το απάνθρωπο σύστημα του καπιταλισμού που βάζει τα κέρδη πάνω από τους ανθρώπους και δεν διστάζει να παίζει με την υγεία και τη ζωή, εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλο τον κόσμο και να καταδικάζει στην πείνα άλλους τόσους. Μέσα στον καπιταλισμό η ικανότητα παραγωγής και προσφοράς τροφίμων που να καλύπτουν τις ανάγκες των απλών ανθρώπων δεν αποτέλεσε ποτέ και δεν αποτελεί το ζητούμενο. Το ζητούμενο δεν είναι τίποτε άλλο από το κέρδος.

Μαρία Χριστοφόρου

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου

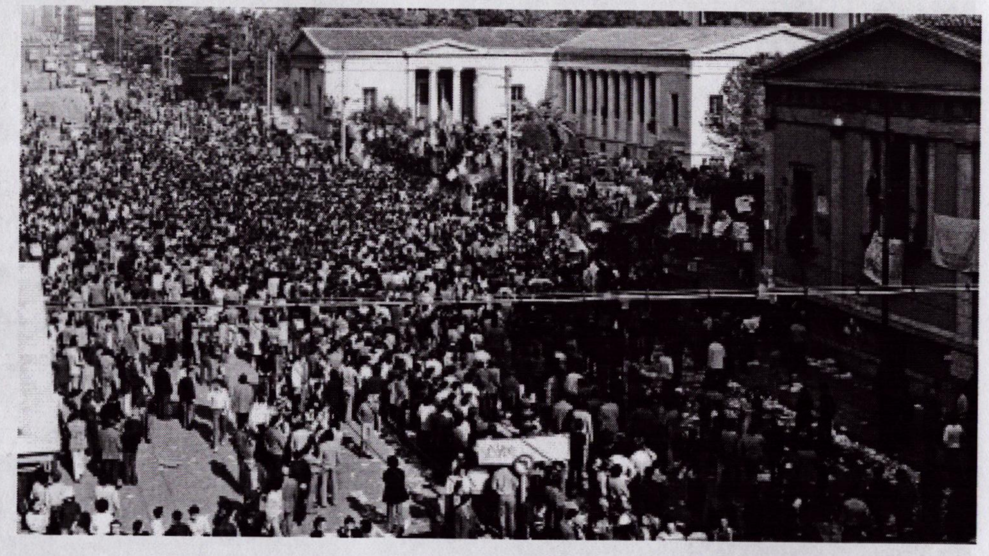

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου, 35 χρόνια πριν, ήταν η αρχή του τέλους της επτάχρονης δικτατορίας της χούντας. Δεν ήταν υπόθεση μιας χούφτας φοιτητών, ήταν ένας μαζικός ξεσηκωμός των εργατών και της νεολαίας, κομμάτι της παγκόσμιας έκρηξης του Μάη του 1968, του αντιπολεμικού κινήματος ενάντια στον πόλεμο στο Βιετνάμ και του κινήματος πολιτικών δικαιωμάτων των Αφροαμερικανών στις Η.Π.Α. Ένα κίνημα που έθαζε στην προοπτική του την ανατροπή του καπιταλισμού και τη δημιουργία μιας νέας κοινωνίας απαλλαγμένης από την εκμετάλλευση, την καταπίεση και τον πόλεμο.

Το Πολυτεχνείο δεν ήρθε ουρανοκατέβατο. Η χούντα ήταν ένα βάρβαρο καθεστώς. Η άνοδός της στην εξουσία συνοδεύτηκε με βασανισμούς, φυλακίσεις και δολοφονίες εκατοντάδων αγωνιστών. Τα συνδικάτα διαλύθηκαν ή ελέγχονταν από τους εκλεκτούς της Ασφάλειας. Ο τύπος φιμώθηκε από την λογοκρισία.

Η χούντα είχε στηρίγματα. Ήταν η ελληνική άρχουσα τάξη, που έψαχνε μια «ισχυρή εξουσία» για να την απαλλάξει από την πολιτική κρίση που έφερε η έκρηξη του κινήματος με τα Ιουλιανά του 1965.

Η χούντα είχε και τη στήριξη των Η.Π.Α. Ήταν η περίοδος που ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός βίωνε την αρχή της ήττας του στο Βιετνάμ και έχανε τον έλεγχο των εξελίξεων στη Μέση Ανατολή. Ήθελαν ένα στιβαρό προγεφύρωμα στην περιοχή. Ο πρόεδρος Τζόνσον έστελνε γράμματα γεμάτα επαίνους στον δικτάτορα Παπαδόπουλο, ενώ την ίδια στιγμή, τα σύγχρονα αμερικανικά όπλα άρχισαν να ρέουν στη δικτατορία. Ο επίσημος πολιτικός κόσμος παραγκωνίστηκε μέσα σ' ένα βράδυ, αλλά ούτε και αυτοί είχαν κάνει τίποτα για να εμποδίσουν τη χούντα.

Η επταετία της χούντας συνέπεσε με την πιο χρυσή εποχή για τα κέρδη της ελληνικής άρχουσας τάξης. Οι μισθοί πάγωσαν, ενώ παράλληλα, η παραγωγικότητα αυξανόταν με αλματώδης ρυθμούς. Εκατοντάδες χιλιάδες αγρότες εγκατέλειψαν την ύπαιθρο για να βρουν δουλειά στις πόλεις. Πολλοί βρίσκουν δουλειά στις οικοδομές, στα εργοστάσια, στις μεταφορές, στις συγκοινωνίες, στις υπηρεσίες.

Η οικονομική ανάπτυξη συνοδεύτηκε και με μια πρωτοφανή επέκταση της τριτοβάθμιας και ανώτατης εκπαίδευσης. Χιλιάδες νέοι άνθρωποι αρχίζουν να συρρέουν στα πανεπιστήμια. Όλοι αυτοί βίωναν καθημερινά την καταπίεση, την εκμετάλλευση, την υποκρισία της χούντας και είχαν κάθε διάθεση να την παλέψουν.

Τα πανεπιστήμια μετατρέπονται σε χώρους πολιτικής συζήτησης και ζυμώσεων. Οι φοιτητές γίνονταν το βαρόμετρο των αλλαγών στην υπόλοιπη κοινωνία, ανάμεσα στους εργαζόμενους. Το γεγονός αυτό βοήθησε τις αντιδικτατορικές οργανώσεις της Αριστεράς στο να αποκτήσουν ουσιαστικές προσβάσεις.

Τα μηνύματα, που έρχονταν απ' το εξωτερικό, ενέτειναν αυτές τις πολιτικές ζυμώσεις. Οι Η.Π.Α ήταν μισητές για τη στήριξή τους στη χούντα, αλλά παράλληλα ταπεινόνονταν στο Βιετνάμ. Οι καπιταλιστές στην Ευρώπη αντιμετωπίζουν για πρώτη φορά μετά το 1930, τις πρώτες άγριες απεργίες. Το νέο φοιτητικό κίνημα αρχίζει να αμφισβητεί τον συντηρητισμό και τις ιδέες της κυρίαρχης τάξης. Ο Γαλλικός Μάης του 1968, το «Καυτό Φθινόπωρο» στην Ιταλία το 1969, οι Μαύροι Πάνθηρες και το αντιπολεμικό κίνημα στις Η.Π.Α ήταν σημάδια μιας επαναστατικής περιόδου που οι αλλαγές ήταν ραγδαίες. Μιας περιόδου που οι απλοί άνθρωποι ξανάγιναν οι πρωταγωνιστές της ιστορίας, που τα πάντα ήταν δυνατά, ακόμα και η ανατροπή του καπιταλισμού.

Το Σάββατο 17 Νοεμβρίου 1973. Ένα τάνκ γκρεμίζει την κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου, όπου τις προηγούμενες μέρες, εκατοντάδες χιλιάδες απλοί άνθρωποι κατέβηκαν σε διαδηλώσεις και απεργίες συμπαράστασης. Η χούντα βάφει την εξέγερση στο αίμα και κερδίζει μερικούς μήνες ζωής μέχρι τον Ιούλιο του 1974. Ήταν όμως μια πύρρειος νίκη. Η αντίστροφη μέτρηση για την πτώση της είχε ήδη αρχίσει.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου ήταν αποτέλεσμα των πολιτικών εξελίξεων και ζυμώσεων μιας επαναστατικής περιόδου που έσπειρε το φόβο και την ταραχή στον παγκόσμιο καπιταλισμό. Η δυναμική αυτού του κινήματος, που αγκάλιασε εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες, φοιτητές, μαθητές και αγρότες, αποτέλεσε ζωντανό παράδειγμα ότι, οι απλοί άνθρωποι, μέσα από την κοινή τους δράση, έχουν την δύναμη να αλλάξουν την κοινωνία. 35 χρόνια μετά, ξαναγυρίζουμε στο επαναστατικό μήνυμα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και αντλούμε έμπνευση απ' αυτή. Σε μια περίοδο όπου ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός αντιμετωπίζει την χειρότερη του κρίση, σε μια περίοδο συνεχών πολέμων, περιβαλλοντικής καταστροφής, πείνας, φτώχειας και εκμετάλλευσης ένας άλλος κόσμος είναι και εφικτός και αναγκαίος.

"ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΧΩΜΑΤΑ"

Το βιβλίο της Διδώς Σωτηρίου σε σειρά στο ΡΙΚ

Ξεκίνησε από την Δευτέρα 13 Οκτωβρίου και κάθε Δευτέρα (21.15) η αναμετάδοση της σειράς «Ματωμένα Χώματα» από το ΡΙΚ1. Πρόκειται για την τηλεοπτική μεταφορά του ομότιτλου πολυδιαβασμένου μυθιστορήματος της Διδώς Σωτηρίου. Η παραγωγή είναι του Alpha Ελλάδος σε σκηνοθεσία Κώστα Κουτσομύτη.

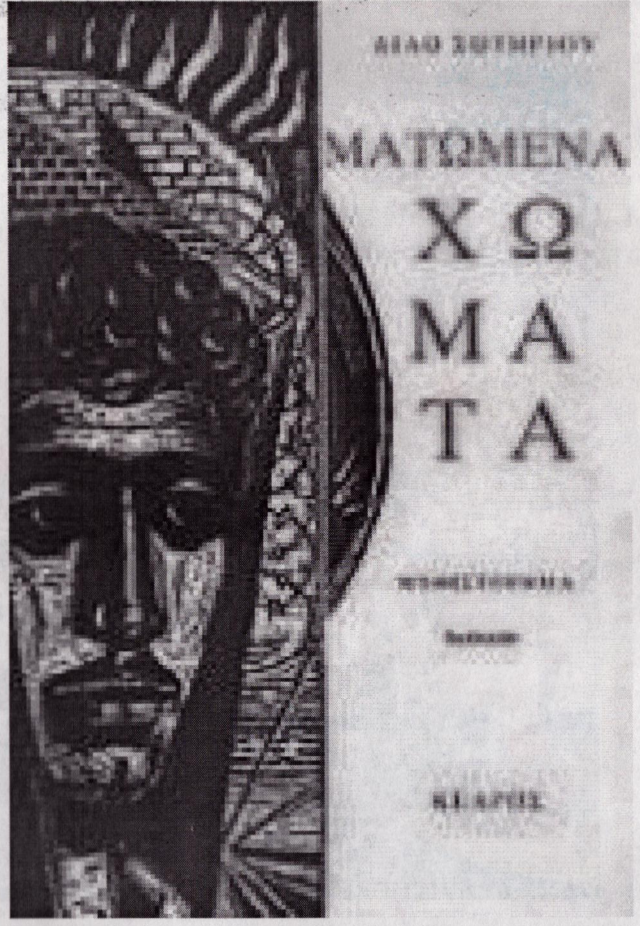

Η Διδώ Σωτηρίου, που πέθανε το 2004 στα 95 της χρόνια, γεννήθηκε στο Αϊδίνι της Μικράς Ασίας. Το βιβλίο εκδόθηκε το 1962, κι από τότε έχουν πουληθεί 300.000 αντίτυπα, μεταφράστηκε σε όλα τα Βαλκάνια και σε μια σειρά άλλες χώρες, ενώ στην Τουρκία είχε μεγάλη απήχηση.

Τα «Ματωμένα Χώματα» αναφέρονται σε μια από τις πιο βάρβαρες σελίδες της ελληνικής ιστορίας: στην ιστορία της Μ. Ασίας την ταραγμένη δεκαετία που άνοιξε με τους Βαλκανικούς Πολέμους και έκλεισε με την Μικρασιατική Εκστρατεία. Η Διδώ Σωτηρίου μιλάει για τα χρόνια αυτά με ένα τρόπο διαφορετικό από αυτόν που μας έχει συνηθίσει η «επίσημη» ιστορία: μπροστά μας δεν ξετυλίγεται το «έπος του Ελληνισμού» αλλά η φρίκη του πολέμου, ο κυνισμός των καπιταλιστών, η λιποταξία των φαντάρων, η τραγωδία της προσφυγιάς. ένα βιβλίο γραμμένο από την σκοπιά της εργατικής τάξης.

Η συγγραφέας θέλει, πρώτα από όλα, να σπάσει το μύθο του «προαιώνιου μίσους» ανάμεσα στους λαούς, ανάμεσα στους Τούρκους και τους Έλληνες: *«Χρόνους και χρόνους ζήσαμε με τους Ρωμιούς σαν αδέλφια και άλλο από καλό δεν είδαμε»* λέει ένα μικρό Τουρκόπουλο στο Μανώλη □ τον ήρωα του βιβλίου □ μεταφέροντας του αυτά που οι συγχωριανοί του λένε για τους Έλληνες. Και όμως, αυτοί οι άνθρωποι που δεν είχαν τίποτα να χωρίσουν, που *«άλλο από καλό δεν είδαν»* έφθασαν στον πόλεμο και την αλληλοσφαγή.

Η Σωτηρίου περιγράφει με αριστοτεχνικό τρόπο την μεταστροφή στις συνειδήσεις των απλών ανθρώπων. Ο Μανώλης □ ένας φτωχός αγρότης □ «τσιμπάει» στις αυταπάτες που σπέρνουν οι εθνικιστές, περιμένει ότι ο πόλεμος θα αλλάξει, θα καλυτερέψει, τη ζωή του. Η απογοήτευση όμως δεν αργεί να έρθει:

«Φουκαρά μου Μανωλάτση» ακούει ένα από τους πλούσιους να του λέει. *«Μόνο για σένα τίποτα δεν αλλάζει. Τι Σουλτάνος, τι Κεμάλ, τι Βενιζέλος, τι βασιλιάς».*

Στο ίδιο το μέτωπο, ανάμεσα στους φαντάρους, κυριαρχεί ο θυμός και η αγανάκτηση: *«Βαρεθήκαμε να πολεμούμε»* λέει ο Μανώλης. *«□λλοι σκέφτονταν την λιποταξία και άλλοι τον αυτοτραυματισμό.»*

Η απόγνωση, η κούραση ύστερα από δέκα χρόνια πόλεμο, και η απροθυμία των στρατιωτών να πολεμήσουν τους έφερε στο σημείο να αντικρίσουν την πραγματικότητα Ο πόλεμος δεν γινόταν για την «απελευθέρωση» αλλά για τα συμφέροντα των πλουσίων και των ισχυρών:

«Πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή που ξεκινούσε απ□τη Βαγδάτη και έφτανε ως το λιμάνι της Σμύρνης, διασχίζοντας τα πετρέλαια της Μέσης Ανατολής□εκεί πάνω κυλούσαν τα πιο άτιμα και πανούργα όνειρα της οικονομικής κυριαρχίας των ξένων μονοπωλίων».

Αυτή η αλήθεια είχε αρχίσει να γίνεται συνείδηση για όλους στο μέτωπο, κανείς δεν αισθανόταν ότι πολεμούσε για τον εαυτό του ή για κάποια ιδανικά. Η νοοτροπία άλλαξε. Η εργατική τάξη, όταν γύρισε πια στην Ελλάδα, δεν ήταν η ίδια. Μαζί με τους πρόσφυγες οργανώθηκαν, διεκδίκησαν, μαζικοποίησαν το ΚΚΕ.

Τα «Ματωμένα Χώματα» είναι η πιο γνήσια περιγραφή της κοινής συνύπαρξης Ελλήνων και Τούρκων στη Μικρά Ασία που πέφτουν και οι δύο θύματα του ελληνικού εθνικισμού και του πολέμου. Το βιβλίο της Διδώς Σωτηρίου έρχεται με την επικαιρότητα του να μας θυμίσει πως οι εργάτες όλων των χωρών δεν έχουν τίποτα μεταξύ τους να χωρίσουν και πως η μοίρα τους για μια καλύτερη ζωή είναι κοινή.

«Ματωμένα Χώματα» – Εκδόσεις Κέδρος, Σελίδες 340

Σημ: Η τηλεοπτική σειρά θα μεταδίδεται και σε επανάληψη κάθε Κυριακή στις 23.00.

ΓΑΖΑ

Ο ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΠΕΡΝΑ

Η άφιξη των δύο πλοίων που έσπασαν τον αποκλεισμό στη Γάζα

Τον περασμένο Αύγουστο, η κίνηση «Ελεύθερη Γάζα» κατάφερε να σπάσει τον αποκλεισμό της Γάζας από τον ισραηλινό στρατό και να φτάσει με πλοιάρια στα παράλια της Παλαιστίνης, σκορπώντας χαρά σε χιλιάδες Παλαιστίνιους, που ζουν σε συνθήκες πείνας και εξαθλίωσης.

Ο αποκλεισμός μαζί με το χτίσιμο του διαχωριστικού τείχους του αίσχους έχουν σημάνει απίστευτα δεινά σε βάρος του Παλαιστινιακού λαού. Η ανεργία έχει φτάσει στο 44% και το 80% του 1.5 εκατομμυρίου Παλαιστινίων, που ζουν εκεί, εξαρτάται από την ανθρωπιστική βοήθεια για να μπορέσουν να φάνε. Κάθε οικονομική δραστηριότητα στην περιοχή έχει νεκρώσει και κάθε τόσο μια επιδρομή από ισραηλινά μαχητικά αεροπλάνα κοστίζει νεκρούς. Στόχος του Σιωνιστικού καθεστώτος του Ισραήλ είναι να πλήξει την εκλελεγμένη κυβέρνηση της Χαμάς, η οποία εκπροσωπεί την παλαιστινιακή αντίσταση.

Η συμβολική αυτή ενέργεια των ακτιβιστών από 17 χώρες έδειξε τη δύναμη του παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος και ενέπνευσε άλλες κινητοποιήσεις. Την Τετάρτη 10 Σεπτεβρίου, το αντιπολεμικό κίνημα στην Αίγυπτο οργάνωσε κινητοποίηση συμπαράστασης στους Παλαιστινίους της Γάζας στη Ράφα (σύνορα Αιγύπτου–Παλαιστίνης), με σκοπό να σπάσει τον αποκλεισμό και να μεταφέρει ανθρωπιστική βοήθεια. Υπενθυμίζουμε ότι ένα χρόνο πριν, όταν ξεκίνησε ο αποκλεισμός της Γάζας, στην ίδια περιοχή, χιλιάδες Παλαιστίνιοι γκρέμισαν τα τείχη και τα συρματοπλέγματα, πέρασαν στην Αίγυπτο και συγκρούστηκαν με την αστυνομία του δικτάτορα Μουμπάρακ, πιστού σύμμαχου των Η.Π.Α και του Ισραήλ, ο οποίος, δεν τα κατάφερε να τους σταματήσει.

Ο στραγγαλισμός της Παλαιστινιακής αντίστασης δεν θα περάσει. Απαιτούμε:

–Να σταματήσει το εμπάργκο κατά της Γάζας, στο οποίο συμμετέχει πλήρως η Ε.Ε, που αρνείται να αναγνωρίσει τη νόμιμα εκλελεγμένη παλαιστινιακή κυβέρνηση μετά τη νίκη της Χαμάς.

–Να σταματήσει κάθε συνεργασία της Κύπρου με το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ. Καμιά διευκόλυνση στους ιμπεριαλιστές.

–Έξω οι Βάσεις του θανάτου από την Κύπρο.

Για επικοινωνία τηλ: 22349959, 99698503, 99625620
email:wd@workersdemocracy.net, www.workersdemocracy.net